

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
84**

**CENA
100 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

ŽENA BEZ STRAHA

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

ŽENA BEZ STRAHA

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj: 84

V. d. glavnog i odgovornog urednika:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE GIRL WITH NO FEAR

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera SIJAČKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Erika KOČIŠ HORVAT
Julijana KARDOŠ

Stampa: 30. IV 1986.

Tržište: 16. V 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE GIRL WITH NO FEAR. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Visoki čovek ležao je iza odžaka na ravnom krovu hotela. U njegovim rukama nalazila se „vinčesterka” spremna svakog trenutka da uputi smrtonosne vatrene snopove iz svoje cevi.

Gledao je dole na ulicu odakle je vrebala banda Silvia Pasetija.

Banditi su se nalazili u zaklonima i strpljivo čekali da se Šejn pojavi. Pre toga prasnulo je nekoliko pucnjeva, a sada je zavládala tišina.

Ispred otvorenih vrata opljačkane banke ležao je mrtav čovek.

Bilo ih je sedam. Sada je ostalo još samo šest bandita. Ali, i toliko je bilo dovoljno da Zapadnjaka skinu s krova, jer u ovom prckletom gnezdu pacova niko nije imao volje da mu pomogne u borbi protiv tih okorelih ubica. Ulog u ovoj igri je za njih bio jako veliki: život ili smrt!

Šejn je oslušnuo prema otvoru kroz koji se on prethodno popeo na krov. Računao je na to da će banditi pokušati da se popnu gore i upucaju ga kroz taj otvor.

Trenutno stvarno ni jedna ni druga strana nisu mogle ništa. Prethodno je Zapadnjak jednim preciznim pogotkom skinuo iz sedla momka koji je ispred banke držao konje bandita. Banditi su znali da će on pucati čim se oni pojave.

Samo nekoliko odvažnih ljudi i to bi bila dečja igra da se ispraši Paseti i njegova banda. Međutim, otkako je šerif Volf pre nekoliko nedelja umro od izliva krvi u mozak, pošto je prethodno bio napunjen olovom do guše, niko se više nije usudio da bude hrabar u Taksonu. Zavukli su se u svoje rupe i sada su se prepustili jednom strancu da se sam bori protiv bande. A to je bio njihov novac koji su nitkovi opljačkali iz „Južna-Arizona banke”. Da su mu pomogli, to bi se i te kako isplatilo. Šejn je dobro video džakove nabijene novcem, koji su visili na leđima konja bandita.

Prasnu pucanj. Kugla zviznu kroz vazduh pored samog Zapadnjakovog nosa.

Šejn tiho opsova. I ovog puta nije mogao da otkrije odakle je kugla upućena. Nigde nije sevnulo. Zaista, ti kućkini sinovi su se jako dobro razumeli u svoj zanat i nisu hteli da se upuste ni u kakav rizik. Uostalom, imali su dosta vremena.

Zapadnjak pogleda prema nebu. Sunce je još uvek bilo visoko gore. Znači, ima bar još četiri sata dok ne zađe iza bregova! A dotle, ovi nitkovi će sigurno pokušati da ga srede i umaknu s novcem.

Odozdo je neko doviknuo:

— Predaj se, hombre! Baci pušku i revolvere dole i podigni ruke uvis! Ostavićemo te da živiš.

Da li je to bio Silvio Paseti, Šejn nije mogao da raspozna. Jer, on je tog okorelog bandita video samo na mnogobrojnim poternicama i nikada nije čuo njegov glas.

Ovo i nije bio zadatak Sedme brigade. Zapadnjak je upao u gadan sos sasvim iznenada.

U podne je stigao u Takson na putu za Tumston gde je trebalo da obavi neke poslove. Ali, dok je polako jeo svoju šniclu u hotelu, čiji je vlasnik bio Džo Pils, davio je uzeo igru u svoje ruke. Ona druga polovina šnicle još uvek je stajala sada tamo dole u tanjiru.

— To je poslednja opomena, amigo! — začuo se ponovo glas odozdo. — Dajemo ti pet minuta vremena da razmisliš. A zatim ćemo doći po tebe!

Moraću da zatvorim taj prokleti otvor na krovu, pomisli Zapadnjak. Inače, upucaće me odozdo.

Počeo je da puzi preko krova.

Ali, istog trenutka prasnu pucanj odozdo.

Šejn se brzo povukao nazad u zaklon koji mu je pružao odžak. Međutim, ovog puta je video odakle je sevnula vatra.

Neko je pucao sa sprata kuće koja se nalazila preko puta hotela.

Šejn opali jedan metak u tom pravcu. Ali mu je odmah bilo jasno da puca uzalud.

A zatim je ugledao devojkicu tamo dole na ulici.

Crna kao tamna letnja noć, vitka kao gazela! Zapadnjaku je zastao dah. Kako se usudila da tako mirno korača niz ulicu dok se pucalo?

Do đavola? Šta je lepotica tražila ovde?

Iza Šejna se čuo neki šum.

Mora da je iz otvora na krovu!

Šejn se trgao. Kao da mu je bilo žao što ne može više da gleda devojkicu kako njiše kukovima.

Na otvoru prema krovu pojavio se gornji deo šešira.

Šejn je zategnuo oroz.

Lice se još uvek nije moglo videti, već samo šešir.

Šejn je pucao. Kugla probuši šešir.

Kao odgovor čuo se pakostan smeh. Šejn je naseo na otrcani trik. Jer, taj nitkov je podigao šešir na nekom drvenom predmetu.

Međutim, tada je iz otvora doletelo nešto drugo. Šejn je jasno čuo pucketanje. Dinamit?

II

Spolja sa ulice stalno su odjekivali pucnji iz pušaka koji su primoravali Šejna da se drži zaklona.

Tri šipke dinamita vezane jedna za drugu udariše u odžak i padoše ispred Šejnove noge.

Šejn podiže cev puške i odbaci punjenje od sebe.

Šipke se otkotrljaše, ali ne mnogo daleko.

Šejn se prebaci na drugu stranu odžaka. Ali, tog trenutka začu se pucanj. Nitkov na otvoru krova pucao je na njega.

Zapadnjak oseti bol na levoj butini. Znači, olovo ga je pogodilo.

Istog trenutka eksplodiralo je punjenje dinamita i uzdrmalo ceo krov.

Otpaci zida pali su preko Zapadnjaka. Skoro da su ga sasvim pokrili.

Međutim, to izgleda, nije bilo sve. Kao da jedno zlo donosi drugo!

Sa otvora na krovu sevnu još jedan vatreni snop.

Olovo se odbi od otpadaka ruševine koji su zatrpali Zapadnjaka.

On sam je pucao sa kuka.

Glava na otvoru krova više se nije pojavljivala.

Međutim, Šejn nije verovao da je nastupilo neko primirje. Ali, sve je bilo tiho. Čak ni iz kuće na suprotnoj strani ulice nisu se više čuli pucnji.

Možda su mislili da je Šejn već mrtav čovek? Pomislio je i na to da su ti nitkovi odlučili da se predaju. Ali, to je stvarno moglo da se dogodi samo u bajci. Jer ti gorski vukovi su tako žilavi da ni sam đavo lično ne bi uspeo da ih uplaši.

Međutim, šta to sada treba da znači?

Šejn brzo pogleda dole na ulicu i trg.

Vrata banke bila su još uvek širom otvorena. Međutim, ispred zgrade više nije bilo konja. Nestali su. Ko bi mogao da ih odvede? Možda ona devojka koja je tako zanosno njihala kukovima?

Šejn uzdahnu i opsova.

Oprezno se podigao, spreman da svakog trenutka ponovo skoči natrag u zaklon. Svakog trenutka mogla je na njega da se sruči kiša olova.

Rana na kuku ga je doduše pekla, ali on je odmah osetio da to nije ništa opasno.

A onda je stegao zube i potrčao prema otvoru na krovu. Bacio se napred i sada je, u ležećem položaju, mogao da pogleda dole u salun.

Pored merdevine ležalo je neko nepokretno telo. Znači, dobro je gađao!

Šejn se uspravi i polako pođe niz merdevine.

Zagledao je bandita. Na glavi tog nitkova nalazila se okrugla rupa iz koje je još uvek curila krv. Međutim, tu više nije bilo pomoći. Bandit je bio mrtav čovek.

Sada ih je ostalo još samo pet bandita. Lakše će podeliti plen, pomisli Zapadnjak i opsova.

U salunu je bilo još samo četiri čoveka. Vlasnik hotela, šankist i dva gosta.

Svi su oni gledali razrogačenih očiju Zapadnjaka, kao da je on neki duh koji se vratio s onog sveta.

Prvi se od iznenađenja povratio. Džo Pils, vlasnik hotela.

Bio je to vitak, snažan čovek, imao je oko četrdeset godina.

— Da je neko ponudio da se kladimo u vaš život, ne bismo dali nijedan peni, mister — reče on promuklim glasom.

— Mek! — doviknu Šejn čoveku za šankom koji je brisao čaše peškirom. — Hoću brendi. I to dupli, amigo!

Okrenuo se zatim prema vlasniku hotela.

— Jesu li banditi uhvatili maglu? — upita on.

— Dali su petama vetar i odjahali iz grada kao da ih đavo goni — obavesti ga Džo Pils.

Stigao je viski.

Šejn ispi odjednom celu čašu.

— Moraćete da zidate novi odžak — reče on vlasniku hotela i nabra obrve. — A i krov je dosta oštećen.

— Devojka je banditima pomogla da se domognu svojih konja! — frknu Pils. — Zar vi nju ne poznajete?

Zapadnjak odmahnu glavom.

— To je Liza, kćerka vođe bande Pasetija — nastavi Pils. — Lepotica kakvu u životu niste videli, mister. Ali, prava prerijaska mačka. Ne boji se ni boga ni đavola.

Znači, ipak je ta devojka odvela konje! Tako drsko, bez ikakvog straha izišla je jednostavno na trg i povelala konje do mesta gde se nalaze banditi. To je stvarno bila luda hrabrost. Ali, otkud je ona znala da ja ne bih pucao?

Zapadnjak odgurnu čašu i priđe pokretnim salunskim vratima. Pils je pošao za njim.

Napolju je sunce bilo upeklo. Nigde žive duše.

Šejn obrisa rukom čelo. Krenuo je preko trga prema banci.

Ušao je unutra.

Dva čoveka su ga pogledala.

Jedan je bio mlad, dvadesetogodišnjak, a drugi je poprilično zagazic u godine. Imao je svakako preko šezdeset.

Na podu je ležao još jedan čovek. Međutim, bio je mrtav.

— To je mister Vilkinson — objasni stariji čovek promuklim glasom. — Do poslednjeg trenutka nije hteo da otvori trezor.

— A, da li je bilo mnogo novca u trezoru? — upita Šejn.

— Sto pedeset hiljada dolara — reče sedokosi čovek. — Jer, sutra je trebalo ovde u Taksonu da se javno prodaje stoka. Razumete?

Zapadnjak obrisa oznojeno čelo i pogleda na trg obasjan suncem.

— A gde se u to doba nalazio vaš šerif? — upita on.

Čovek sleže ramenima.

— Mi trenutno nemamo šerifa, mister — odgovori on. — Otkako je šerif Volf pre izvesnog vremena upucan, mi...

Prestao je da govori.

Šejnu je sada sve bilo jasno.

— Kao da su nanišla teška vremena ovde u Taksonu — promrmlja on i osmehnu se kiselo.

Takson nije bio jedini grad u kome se nije našao neki hrabar čovek koji bi se usudio da stavi metalnu zvezdu na svoje grudi. A to se jako brzo pročuje i banditi navale u grad kao da ih magnet privlači.

Preko trga je dolazio neki dežmekast čovek niskog rasta.

— To je gradonačelnik Koldej, ser — reče bankarski službenik i pokaza rukom napolje.

Šejn priđe vratima.

Dežmekasti čovek je stigao.

— Stvari stoje loše, zar ne? — upita on tiho.

— Baš tako — promrmlja Šejn, pokušavajući da prikrije

bes koji je u njemu kuvao zbog kukavičluka muškaraca u ovom gradu.

— To je bio Silvio Paseti sa svojom bandom! — promrmlja gradonačelnik i pogleda Zapadnjaka. — Tako je neko tvrdio. A vi ste stranac u gradu, mister?

— Bar ste sigurni da ne pripadam toj bandi — odvrati Zapadnjak.

Iza gradonačelnika pojavio se i Džo Pils.

— To je čovek koji je ležao gore na krovu i pucao na bandite — doviknu on još iz daljine. — Ti nitkovi su pokušali da ga srede dinamitom. Dvojicu je poslao na onaj svet, mister Koldeje.

Gradonačelnik se počea iza vrata.

— Ovom gradu je hitno potreban šerif, mister — reče on i zatrepta očima prema Šejnu. — Sto dolara mesečno, mister. I, naravno, hrana posebno.

Njegov glas je pomalo podrhtavao. Jer, kasnije će morati da obrazloži svoju odluku pred gradskim većem.

Šejn je ćutao.

— I, još uz to deset odsto premije od opljačkanog novca ako uspete da ga vratite — nastavi gradonačelnik.

Uperio je u Šejna pogled pun nade. Ovaj snažni stranac verovatno nije čuo šta se ovde događa i možda će da zagrije. Džo Pils se isceri.

— Nemojte dozvoliti da vas prevare, mister — reče on. — Umesto premije dobićete kovčeg od hrastovine. Jer, šerif Volf je bio treći šerif u toku poslednjih pet meseci. A oni ostali već davno trunu na brdu čizama.

Šejn se namršti.

Sada je Zapadnjaku bilo jasno šta se u ovom gradu stvarno dešava. Ipak, osmehnulo se.

— Slažem se, gradonačelniče — reče Šejn i klimnu glavom. — Ako vi tako kažete, onda ste ovog trenutka dobili novog šerifa.

III

Posle pola sata na jakni Zapadnjaka već se sijala metalna zvezda. Ljudi su ga gledali zbunjeno i ćerili se. Bilo je jasno da svi misle da su nasamarili visokog stranca i da će uskoro morati da se iskopa još jedan grob na brdu čizama.

Šejn je tačno znao šta oni misle. Ali se nije osećao prevarenim. Naprotiv, ti ljudi nisu znali ko je on i šta sve može da uradi. Zvezda na njegovim grudima će mu u tome svakako pomoći.

Prvo što je trebalo da uradi jeste da stane na rep bandi koju predvodi Silvio Paseti i da vrati novac koje su ti nitkovi odneli.

Šejn razvuče usne.

— Mislim da na samom početku moramo da se razumemo, džentlmeni — reče on. — Mene ne interesuje Paseti i njegova prokleta banda. Dopada mi se Liza, ta lepa kćerka vođe bandita, i ja ću krenuti u poteru za njom. Hvala vam za sto dolara i za zvezdu, džentlmeni.

Šejn je podigao ruku uvis i izišao iz prostorije.

Uskoro je krenuo. Pred njim se nalazio put posut trnjem na kome ga vrebaju mnoge opasnosti. Ko zna, ima jako malo izgleda da se u ovaj grad vrati sa glavom na ramenu. Ali, Zapadnjak se nikad nije kolebao.

Tragovi su u početku samo mogli da se naslute, jer je banda krenula poštanskim putem prema Vilroju, jednom gradiću koji se nalazi jugozapadno od Taksona. Izgleda da je Pa-seti krenut u Meksiko.

Međutim, posle sedam milja trag je vodio negde gore prema brdima. Znači, nisu više išli poštanskim putem nego su skrenuli.

Dan se bližio kraju. Tamne senke širile su se kao krila nekih ogromnih ptica i pokrivale brda. Šejn je zaustavio konja.

Sjahao je i zagledao se u tragove.

Prednost bande iznosila je oko dva do tri sata. Sada je bilo jasno da ti nitkovi nisu krenuli u Meksiko, jer su tragovi vodili na sever.

Šejn je razmišljao. Možda banditi imaju neko skrovište negde gore u brdima i odatle polaze u razbojničke napade. Ako nade to gnezdo onda će naći i plen koji su banditi mesecima skupljali. Tu mora da ima mnogo novca.

Sada ih ima pet. Opasni su kao guje.

Međutim, to Zapadnjaka nije mnogo brinulo. Računao je na to da će ih iznenaditi, a ne kao u Taksonu kada su oni njemu zamesili kolač i kad je ostavio pola šnicle u tanjiru.

Šejn se seti devojke.

Crna kao divna letnja noć, vitka kao gazela. Takva mu je ostala u sećanju. Skoro da je sebi priznao da se zaljubio u tu lepoticu.

Ali, to je kćerka ozloglašenog bandita! Ona i on! Pa to bi bio pravi skandal. Međutim, Zapadnjak je navikao na to da mora rizikovati.

Pošto je već počelo da se smrkava Zapadnjak je odlučio da provede noć na mestu gde se našao. Potražio je neko udubljenje u zemlji i ubrzo ga je i našao.

Nije se usudio da pali vatru već je odmah legao da se odmori.

Probudio se tek ujutru.

Siva izmaglica još uvek se polako dizala prema nebu. Na pomolu je bio lep dan.

Šejn protrlja oči. Očistio je „vinčesterku” i oba revolvera. Zatim ih je podmazao.

Od toga mu svakako zavisi život. Možda će baš ovaj dan doneti odluku!

Tragovi više nisu bili tako jasni kao prethodnog dana. Jer, sada je tlo bilo sve kamenitije.

Šejn je više puta morao da sjaše kako bi potražio tragove kopita. Međutim, to mu je oduzimalo jako mnogo vremena i prednost bandita se povećavala.

Brda su se smenjivala. Jahao je sve više uzbrdo. Izgleda da je pogodio. Banditi ovde negde imaju svoje skrovište, i to je razlog zašto dosad nisu uspeali da ih uhvate. Jer, posle svake pljačke za njima je krenula potera. Ali, njihovi tragovi su se

uvek gubili i potera se vraćala kući neobavljena posla. Paseti je kao neka ptica grabljivica imao svoje gnezdo gore visoko i odatle se spuštao dole da zgrabi plen.

Negde u podne Zapadnjakov konj je počeo da hramlje. Psovao je, ali to ništa nije pomoglo. Morao je da sjaše.

Životinja je verovatno stala na neki trn koji je probio kopito.

Zapadnjakova pretpostavka se obistinila. Bilo je to dugačak šiljast trn. Posle dosta napora on je uspeo da ga izvadi.

Međutim, konj nije hteo da krene dalje. Bojao se da stane na nogu iz koje je izvađena bodlja.

Tako znači! Tu pred samim ciljem.

I banditi su se preko noći odmarali. Njihova prednost je ostala skoro ista. Ali, sada će se ta prednost stalno povećavati.

Jedino je pitanje koliko će još dugo ti nitkovi jahati. Ako je put dug onda će se njihovi tragovi sigurno izgubiti. To je Zapadnjaku bilo jasno.

Šejn je založio vatru. Sada više nije bilo opasnosti da će ga banditi otkriti. Kotlić se već pušio.

— Hej, momče! — viknu neko iza njegovih leđa. — Skuvaj malo i za mene. Tako sam željan kafe!

Zapadnjak se munjevitio okrete na drugu stranu. U njegovoj desnici se već stvorio revolver spreman da opali.

Ugledao je bradatog starog traperu koji je na svom konju ličio na nekog vampira.

Iza konja nalazila se mazga, a na njenim leđima bilo je privezano nekoliko svežnjeva krzna.

— Da li ste uvek tako nervozni? — upita stari čovek i podiže ruke uvis. — Samo sam hteo koji gutljaj kafe i nemam nikakve zle namere.

Šejn se osmehnulo. Vratio je brzo svoj revolver u futrolu.

— Sjašite, amigo — reče on. — Biće i za vas i za mene.

Stari čovek spusti ruke. Međutim, nije imao nameru da sjaše iz sedla. Gledao je ispitivački Zapadnjaka.

— Da li vi pripadate onoj grupi ljudi koje sam prethodno sreo? — upita traper.

— A, kada je to bilo? — upita Šejn brzo.

Traper sleže ramenima.

— Pre dva sata, a možda još i više — huknu on. — Ja nemam sat, mister. Onaj poslednji koji sam imao zamenio sam za dve boce viskija. Jer sam bio đavolski žedan!

— Da li su to bili samo muškarci? — upita Šejn.

— Ne — odvrati traper. — S njima je bila i jedna žena. Lepa kao anđeo Ali, to je izgleda bila neka otrovnica i ja sam se čuvao toga da joj dam na znanje da mi se dopada. A, da li su to bili vaši prijatelji?

— Mislim da nisu — odvrati Zapadnjak.

Oči starog traperu se suziše. Gledao je uporno Šejna. Kao da je hteo da prodre u njegovu dušu.

— A, da li niste možda krenuli u poteru za tom devojkom, mister?

— Ste mu gromova, jesam! — viknu Šejn. — Kako ste, zaboga, to pogodili?

— Vi se ovde lepo odmarate i spremate sebi kafu, a ona je sada već daleko, mister. Zašto ne požurite?

— Moj konj hramlje i ne mogu dalje da jašem. Njemu je potrebno bar jedan dan odmora.

— Šteta!

— Baš šteta! — odvrati Zapadnjak.

Traper obrisa rukom čelo.

— Najbolje će biti da ja odmah krenem dalje — reče on i uze uzde u ruke.

Poterao je svoga konja.

Taj nitkov je prozreo moje namere, pomisli Šejn. Izvadio je svoj revolver iz futrole.

— Stanite malo, mister! — povika on. — Hoću da vam ponudim jedan posao.

Traper zaustavi konja. Okrenuo se polako nazad i prostrelo Šejna svojim uskim očima.

— Budite pametni i nemojte me primoravati da upotrebim ovu gvozduriju! — opomenu ga Zapadnjak.

Međutim, tog trenutka se dogodilo nešto što Šejn ni u snu ne bi mogao da zamisli.

Neko opasno sečivo se vnu na suncu.

Već sledećeg trenutka levi rukav Šejnove jakne je bio probijen i prikovan za drvo pored koga je Zapadnjak stajao.

Skoro neverovatno, pomisli Šejn. Jedva da je uspeo da trepne okom, a sve je već bilo gotovo.

IV

— Prokleta kopile! — viknu traper.

Vinuo se iz sedla kao kakav mladić i prišao Zapadnjaku. Podigao je sa zemlje Šejnov revolver.

— Do đavola! — huknu Zapadnjak. Tek sada mu je bilo jasno da je za dlaku izbegao smrt. Usta su mu se osušila, kao da je progutao pustinjski pesak.

Traper uhvatio svoj nož za dršku i izvadi ga iz drveta.

— Do đavola! — promrmlja Zapadnjak. — To prokleta sečivo moglo je da se zabode i u moje srce.

— Kada ja bacam, onda nema promašaja, hombre! — reče traper podrugljivo. — Da sam hteo da pogodim tvoje srce, onda bih ga sigurno i pogodio. U to ne sumnjaj, prijatelju!

Zapadnjakova usta su bila suva. Nije uspeo da kaže nijednu reč. Verovatno bi bilo tako.

— Sigurno si hteo da kupiš ovu moju ragu, zar ne? — upita traper.

Šejn se isceri i potvrdno klimnu glavom.

— Pogodio si, mister — reče on. — Hteo sam da predložim razmenu konja i da ja za to dam još dvadeset dolara pride.

— Da li je moguće da ti uopšte imaš toliko novca? — upita traper.

Šejn zavuče ruku u džep i izvadi novac.

Traper protrlja rukom čelo.

Vratio je novac natrag u džep, a zatim izvukao metalnu šerifsku zvezdu.

— Nitkovi koje si ti sreo su banditi! — objasnio mu je Zapadnjak. — Ali, bez konja nemam nikakve šanse da stignem te lupeže.

— Dakle, vi ste znači šerif! — mrmljao je traper.

Izgleda da nije bio zadovoljan kad je to saznao. I ubrzo je dodao

— Meni ta zvezda ništa ne znači. Poslednji šerif koga sam sreo držao me je tri dana u zatvoru, zato što sam bio pijan. A kada su me oslobodili moja krzna su bila nestala bez traga, i to je bilo strašno za mene. Ulov od šest meseci, mister! Da li možete da zamislite šta to znači?

— Žao mi je — odvratiti Zapadnjak. — Da sam ja bio tu to se sigurno ne bi dogodilo.

— To bi svako mogao da kaže, mister, Ali, da odmah budemo na čisto. Ja ne volim šerife. Razumeš li? Prelazimo na „ti“!

— Razumem — potvrdi Šejn. — To je svakako tvoja stvar. — Ali, šta misliš o poslu koji sam ti predložio?

— Dvadeset dolara i tvoj konj, zar ne? — upita traper.

— Da — potvrdi Šejn brzo. — I, ako mogu da budem iskren, moj konj je za čitavu klasu bolji od te tvoje stare rage na kojoj ti jašeš, mister.

Traper se osvrnu i pogleda svoga konja.

— Hej, Misi, jesi li ga čula? — doviknu on. — Naziva te starom ragom!

Kobila se ritnu.

Šejn požuri da se izmakne malo dalje. Ta raga mu je stvarno bila čudna. Kao da je razumela svaku reč njihovog razgovora.

Traper se nije obazirao na to šta Šejn radi. Uzeo je plehano lonče i nasuo sebi kafu. Popio je kafu s apetitom.

Zatim je nasuo toplu vodu, izvadio neko staro polomljeno ogledalo iz bisaga svoga konja i počeo da se brije.

Kada se kasnije okrenuo Šejnu su se raširile oči od čuda. Ta gusta prašina brade, koja je okruživala staro lice, bila je nestala. Pred Šejnom se nalazilo mlado zategnuto lice. Ako ga je ranije procenio da ima šezdeset godina, sada je Šejnu bilo jasno da taj čovek nema ni četrdeset.

— Dobro — reče traper. — Zovem se Rod Steford, šerife. Sada bih mogao da stavim nešto pristojno u usta. A još ako imaš i bocu viskija, onda možemo da razgovaramo o poslu.

Šejn podiže obrve. Mora biti oprezan. Taj Rod Steford ga više neće prevariti.

V

— Kao Feniks iz pepela — mrmljao je Šejn i pogledao na suprotnu stranu.

Oči Roda Steforda veselo sevnuše.

— Aha! — uzviknu on. — Izgleda da je i obrazovan. Pa takvih šerifa nigde nema. Treba ih svećom tražiti. Čini mi se da je najbolja stvar koju sada mogu da učinim da uzjašem Misi i izgubim se odavde.

Šejn je polako gubio strpljenje.

— A, zašto to ne uradiš, mister Steforde?

— Možeš me zvati Rod — reče čovek. — Zašto? Zbog tebe, šerife. Da li će se tu naći nešto i za mene?

— Ne razumem na šta to misliš?

— To je jednostavno. Ljudi koje sam ja sreo su banditi. Ako se ne varam oni su bili u poseti banci u Taksonu. Dobro sam video pune džakove na leđima konja. Bili su puni. Verovatno se u njima nije nalazio stari novinski papir.

Šejn je zamisljeno gledao uvis.

— Koliko? — upita traper.

— Sto pedeset hiljada dolara — odgovori Šejn.

Steford zviznu.

— Auh, pa to se isplati! — viknu on.

— Kako to misliš? — upita Šejn.

— Na dvojica ćemo im uzeti taj novac i podelićemo ga.

— Zaboravljaš da sam ja šerif.

— Kada je u pitanju jedna tako velika suma, mnogi zaboravljaju svoju zvezdu — reče Steford mirno. — Nisi ti, valjda, neki izuzetak?

— Jesam, mister Steforde — odvrati Šejn suvo.

— Rode — opomenu ga traper. — Rekao sam ti da me zoveš imenom. Tako je lakše, amigo.

— Nameravam da novac vratim nazad u Takson, Rode!

Steford odmahnu glavom.

— Nisi, valjda, stvarno toliko lud, mister — reče on ljutito.

— Bar ne izgledaš tako. Ili hoćeš da me nasamariš?

— Kako to misliš? — upita Zapadnjak. — Nisam te ni pozvao da jašeš sa mnom, Rode.

— Zapamtić si moje ime, mister. Već sam bio pomislio da si ti neki idiot.

— Sto mu gromova! — prasnu Šejn. — Ja stvarno imam nameru da novac vratim natrag u banku. A ti misli o meni šta god hoćeš. Ja sam šerif, upamti to, amigo. Ako budem vratio novac pripada mi posebna premija od deset posto. To je jedino što s tobom mogu da podelim. Ništa drugo.

Steford je nešto računao prstima.

— Sedamsto pedeset, hiljada — mrmljao je on. — Nije baš mnogo kad pomislim na mnoge džakove na konjima bandita.

— Naš razgovor nema nikakvog smisla — reče Šejn. — Ja nemam konja. Samo jedan od nas dvojice može jahati i goniti bandite. A to ću biti ja.

— Zašto, mister? — upita traper. — Hoćeš li još jednom da se uveriš u to koliko ja vredim.

Iscerio se i pokazao rukom prema Šejnovom pojasu sa revolverima.

— Međutim, to ti ni u kom slučaju ne bih savetovao, mister — nastavi traper. — Jer, svakako bi se jako loše proveo.

Zapadnjak se zamisli. Imao je neko loše predosećanje da će ovaj đavolski čovek biti brži nožem nego li on revolverom.

— Dobićeš Boni, mister — reče Steford svečanim glasom.

— Boni? — upita Šejn zbunjeno. — Ko vam je ta?

— Mazga — odvrati Steford i razvuče usne. — Malo su joj kopita oštećena, ali drugih mana nema. Osim naravno ako je naljutiš. Ako se to desi onda ćeš se naći na zemlji pre nego što si i u snu mogao da sanjaš.

Zapadnjak se namršti i pogleda mazgu. Nikad mu ni na kraj pameti nije palo da uzjaše mazgu. Ali sada, šta je tu je. Drugog izbora nema. Bolje išta nego ništa.

— Proglašavam te za svog pomoćnika, Rode! — reče Zapadnjak svečanim glasom.

Rod Steford se isceri.

— Treba li da izvadim cigaretu iz usta dok obavljaš taj svečani čin, šerife?

Šejn ga pogleda prekorno.

Rod ispljunu pikavac.

— Ponavljaј moje reči, Rode! — reče Šejn.

Traper je ponavljao reči koje je izgovarao Zapadnjak.

— A gde je moja zvezda, šerife? — upita Steford veselo.

— Do đavola s tobom! — progundā Šejn. — Ne misliš, valjda, da ću se sada vratiti u Takson da donesem zvezdu i prikāčim je tebi na jaknu? Evo, uzmi moju i...

VI

Rod Steford je skinuo krzna i ostale zapakovane stvari sa mazge. Zatim je lopatom iskopao pored drveta jednu veliku rupu i stavio unutra krzno.

Nešto kasnije to mesto na zemlji je izgledalo kao i ranije. Čak ni Indijanac ne bi mogao da nađe maskirano skrovište.

— Idemo, ser! — naredi traper i pokaza rukom prema Boni na koju je već bio pričvrstio sedlo sa Zapadnjakovog konja.

Šejn oprezno prebaci nogu preko mazge.

Međutim, već sledećeg trenutka je poleteo u vazduh i našao se u žbunju.

Podigao se brzo na noge i opsovao. Pogledao je ljutito prema traperu.

— Ako se već poznajete, onda objasnite ovom čudovištu šta ja od nje očekujem, Rode!

Steford priđe mazgi. Pomilovao je po vratu i pri tom nešto mrmljao.

Životinja se okrete prema Zapadnjaku i odmeri ga ispitivačkim pogledom.

Šejn skoro nije verovao svojim očima.

— Ako me ta beštija još jednom baci u koprive, onda ću ja uzjahati tvog konja, a ti ćeš jahati nju, Steforde! — ljutio se Zapadnjak.

— Rekli smo da me zoveš imenom, ser, Rod, zar ne? Bez obzira da li si ljut ili ne. Uostalom, sada je sve u redu. Uziaši! Bez straha.

Zapadnjak je prišao životinji. Ponovo je oprezno uzjahao. Pomislio je na to da mazga ovog puta može ponovo da ga zbaci sa sebe i da on negde u žbunju polomi koje rebro. Ali, drugog izbora nije imao.

Sedeo je već nekoliko minuta u sedlu, a Boni se nije propinjala niti je pokušavala da ga zbaci.

Steford potera svog konja.

Šejn podbode nogama mazgu. Ali, ona je stajala kao ukopana. Nikako nije htela da krene.

Tek kada je Steford zviznuo ona je pošla.

— Hej, mister! — doviknu traper veselo. — Znaš li na koga ličiš?

Šejn se kiselo osmehnuo.

— Ne znam, amigo! — odvrati on.

— Isti si kao Sančo Pansa.

— Onda si ti, znači, Don Kihot.

— Izgleda da je Servantes mislio i na nas kad je stvorio ta dva lika.

Taj prokleti nitkov, pomisli Šejn, zna sve.

— A da li ti je tu priču ispričao grizli dok si spavao? — upita Šejn.

Steford odmahnu glavom.

— Nije, ser — odvrati on. — Možda mi je tu priču ispričala moja baka! Ne mogu više da se setim, ser.

Znači, taj nitkov nije bio neki nitkov koji je morao da dođe ovamo u divljinu zato što nije imao drugog izlaza. Odlučio je da ga izazove da bi se nečim odao.

— Znaš šta, Rode! — reče on. — Neke ljude možeš vući za nos izvesno vreme, a neke celog života.

— Ali, ne možeš nekog celog života praviti ludim, ako on to nije — dopuni ga Steford. — Nešto slično je rekao Abraham Linkoln. Neka mu bog dušu prosti. Da li si zadovoljan, šerife?

— Neka te đavo nosi! — viknu Šejn. — Ko si ti u stvari? U svakom slučaju nisi se ispičio na dubrištu.

— Ispod odela, mi smo svi isti — odvrati Steford. — Go-
luđdravi. Prema tome, nije važno gde je ko odrastao. Na dubrištu ili u mekanim pelenama sa zlatnom kašičicom u ustima. E, to ti je Hajnrih Hajne. Možda si čuo za njega, a možda i nisi. Nemački pesnik i ako se ne varam rodio se 1797. godine u Dizeldorfu. Umro je kasnije u Parizu. Pariz ti je jedan đavolski uzbudljiv grad, amigo. Ako budemo uspeli da se dokopamo tih dolara onda ću ja još jednom otputovati tamo i provešću se bogovski.

Šejn je ćutao.

U podne su stigli do jednog malog brdskog jezera koje se presijavalo na vrelinim sunčanim zracima.

— Stani, filozofe! — doviknu Šejn.

Rod Steford se iznenađeno okrete natrag.

Šejn pruži ruku prema jezeru.

— Sjaši s rage i okupaj se, Rode — reče on. — Moraš najzad skinuti u prljavštinu sa sebe. Želim da te vidim kako stvarno izgledaš, a ne zaboravi i to, čeka nas jedna žena.

Red Steford se namršti kao zlo vreme.

— Ovde da se kupam? — upita on, ne verujući svojim ušima.

— Da! — potvrdi Šejn. — Ako nemaš sapun, ja ću ti pozajmiti svoj, amigo.

Traper udara dlanom o dlan.

— Ali, šteta je da skinem taj moj zaštitni sloj, šerife! — huknu on. — On je neprobojan. Zadržava sve. Gamad, bolest, prašinu i sve ostalo.

— Ali, tvoj zadatak već satima ugrožava moj nos — huknu Šejn. — Skači u jezero, Rode. Ili, biću primoran da ti u tome pomognem!

Sve se dobro završilo. Rod Steford je posle izvesnog vremena izašao iz vode.

Šejn skoro nije mogao da ga prepozna.

— Amigo, pa ti imaš svetloplavu kosu — začudi se on. — A ja sam mislio da je ona siva.

— Idi do đavola! — viknu Steford. — Mesecima nisam prao kosu. I, zato je i posivela.

Traper je izvadilo čist veš iz svojih bisaga i obukao se.

Zatim se vinuo u sedlo konja.

— Čovek stvarno svašta mora da podnese zbog tog prokletog novca — frknu on besno.

Odmerio je Zapadnjaka prezrivo pogledom i poterao Misi.

Bilo je već davno prošlo podne kad su naišli na ognjište gde je još uvek pomalo tinjala vatra.

Šejn povuče uzde i sjaha iz sedla.

— Znači, ovi imaju dug put pred sobom — reče on. —

— Inače se ne bi zaustavili ovde i ložili vatru.

Steford ga samo pogleda. Nije rekao ništa.

Tragovi su sada bili sveži.

— Imaju prednost od samo nešto više od jednog sata — reče Šejn. — Naši su!

Međutim, prestao je da govori. Steford je uporno ćutao.

VII

Jahači su još dva sata. Kad su iza jedne stene izbili na ravnicu, ugledali su mrtvog konja.

Rod Steford sjaha.

Zagledao je životinju sa svih strana.

— Kobra! — reče on kratko.

Zapadnjak podiže šešir.

— Ti nitkovi će zbog toga izgubiti mnogo vremena — promrmlja on. — Ali, odsad moramo biti jako oprezni, amigo. Inače, može se dogoditi da se sudarimo nosom o nos s tim banditima, a da ih prethodno nismo приметili.

Rod Steford je sada bio dobre volje. Izgleda da je preboleo ono kupanje u jezeru. U svakom slučaju, sada je razgovarao sa Zapadnjakom i nije se više durio.

— Tamo preko počinje neki kanjon — promrmlja Steford. — Ja mislim da se oni sada nalaze u njemu. Iza njega se nalazi predeo kao na mesecu. Samo golo kamenje. Tu ćemo izgubiti njihove tragove. Jer, na steni ne ostaju tragovi.

Bio je u pravu. Kada su izišli iz kanjona tragova od bandita više nije bilo.

— Sjahaću i pogledaću — promrmlja Šejn.

— Prepusti to meni, ser — reče Steford odlučno. — Čovek treba da radi ono što zna, a ne da tura nos tamo gde mu nije mesto.

Izgleda da traper još uvek nije zaboravio to što ga je Zapadnjak naterao da se okupa u jezeru.

Šejn sleže ramenima.

Steford je sjahao i nestao.

Nije prošlo ni desetak minuta, a on se ponovo pojavio.

— Znam kuda su ti nitkovi odjahali — saopšti on Šejnu i iscери se.

Uzjahao je Misi i krenuo napred.

Prolazili su pored ogromnih stena. Uskoro je počelo da se smrkava.

Šejn nije video nikakve tragove. Čak i da ih je bilo njih je uništio Stefordov konj.

— Da li si ti stvarno siguran da mi idemo u pravcu kuda su krenuli ti prokleti nitkovi, Rode? — upita on.

Steford okrete glavu. Namrštio se i odmahnuo rukom. Nije ništa odgovorio.

Teško je s tim čovekom, pomisli Zapadnjak. Uostalom, ponaša se kao da je on gazda!

Smračilo se. Jedva da je moglo bilo šta da se raspozna.

Međutim, Steford je nastavio da jaše dalje, kao da ovde poznaje svaki kamenčić.

— Hej, Rode! — doviknu Šejn. — Čini mi se da je dosta za danas.

Steford nije odgovorio ništa.

Jahali su još oko pet milja.

A, zatim je traper zaustavio svog konja.

I Šejn je primetio svetlo tamo negde dole ispod njih. Duboko...

VIII

— To nije logorska vatra — reče Šejn.

— Znači i ti imaš nešto u tvojoj glavi — odvrati traper pakosno. — To je Rinkonov ranč.

Šejn ga pogleda radoznalo.

— Nisam odavno bio u ovom predelu — reče Steford. — Nemam nikakve veze sa stokom. Onaj ko želi da dođe do krzna, mora da krene daleko tamo na istok u šume.

— A, šta je s tim rančom? — upita Šejn.

— Ko traži taj i nađe — odgovori Steford i isceri se.

— Kakav je to ranč? — hteo je da sazna Zapadnjak.

Steford sleže ramenima.

— Jedna kuća i malo stoke — objasni mu traper. — Nisam siguran da li je taj stari čovek još u životu. Ima skoro pet godina kako nisam bio ovde.

— I ti misliš da ćemo mi tamo dole naći naše prijatelje, amigo?

— Čoveče, kako ti teško shvataš neke stvari! — frknu traper. — Pa gde bi se inače izgubili? Ili su odmah krenuli na taj ranč namerno, ili pak žele da uzmu jednog konja.

Šejn još jednom pogleda dole. Bilo je mračno i nije mogao da raspozna skoro ništa.

— Kako izgleda tamo dole i šta je to? — upita on traperu.

— To je jedna mala dolina obrasla travom — reče Steford. — Dovoljno da se u njoj gaji najviše pedesetak goveda ili konja. — Jedan pravi kazan. Pust predeo. Ovde ne zalutaju čak ni Indijanci koji traže vodu da napoje svoje konje. Samo tamo dole teče jedan mali potok, i to je sve.

Zapadnjak pomisli na njihove prazne boce za vodu.

— I nama će uskoro biti potrebna voda — promrmlja on.

— Tamo dole je! — odvrati Steford.

— Onda da krenemo — predloži Šejn.

Steford se nasmeja.

— Ti si stvarno smešan, šerife — reče Steford. — Zar ćeš jednostavno kucati na vrata i potražiti vode?

— Mislim da će ti nitkovi već duboko spavati dok mi stig-nemo dole u kotlinu — reče Šejn. — Bio je to jedan dug, zamo-ran put. A oni se ovde verovatno ničega ne boje.

Traper se iscreri.

— Mene to podseća na onu bajku kada su pitali zeca da li želi da mu pospu rep biberom kako bi ga lakše pronašli!

Šejn nije ništa odgovorio.

Povukao je uzde i poterao mazgu.

Međutim, Boni se odjednom ukopala i nije htela da ide dalje.

Stefordu je to bilo zabavno. Smejao se.

— Sto mu gromova! — frknu Zapadnjak. — Ova beštija se opet inati i neće da ide.

— E, moj amigo! — reče Steford. — Zar ti ne umeš malo da mučneš svojom glavom? Nije moguće da nisi primetio da je mazga navikla da Misi ide napred.

Šejn je propustio traperu napred.

— I, stvarno. Uskoro se uverio da Steford nije preterao kad je tvrdio da Boni ima posebnu narav.

Staza kojom su se kretali bila je uzana i stenovita. S leve strane zjapio je dubok ambis. Samo jedan pogrešan korak i spasa više nema.

Šejn je uskoro primetio koliko se prevario kada je proce-njivao razdaljinu do kolibe.

Prošlo je skoro dva sata dok se nisu našli na ravnom tlu.

Naravno, delom zbog mraka, a delom zbog teškog terena morali su da se kreću jako oprezno.

Sada ih je obasjala mesečina.

Zapadnjak je gledao kuću.

Bila je niska i zapuštena! Ispred nje nije bilo bunara. Ve-rovatno su vodu uzimali iz potoka koji je tekao pored zgrade.

Goveda su se nalazila na livadi. Niko se nije brinuo o nji-ma. To verovatno i nije bilo potrebno, jer odavde iz kotline nikuda nisu mogla da odu.

Iza kuće nalazio se koral. U njemu je bilo nekoliko konja.

U kući nije bilo svetla. Izgleda da su svi spavali.

— Bolje da sjašemo i nastavimo dalje pešice — predloži Steford.

— Slažem se — reče Šejn tiho.

Sjahali su i vezali životinje.

— E pa, poglavico, mislim da je vreme da pređemo u fron-talan napad! — reče traper i iscreri se pakosno.

Šejn tiho opsova. Krenuo je napred.

Steford je koračao iza njega. Ovog puta dao je prednost Zapadnjaku. Verovatno se setio one izreke da uvek onog prvog ujede pas.

IX

Kuća je ličila na neku stenu. Unaokolo je sve bilo tiho. Samo je pokatkad frknuo neki konj.

Ali, tamo u kući čekaju ih pet đavolski opasna revolvera, ako ne budu uspeli da nadmudre bandite.

Šejn se polako prišunjaov vratima.

Pokušao je oprezno da ih otvori.

I gle! Vrata nisu bila zaključana. Znači, ti nitkovi su se ovde osećali sasvim sigurni.

Ušli su unutra.

Vatra u kaminu je još uvek tinjala tako da se moglo videti šta se nalazi u prostoriji.

Steford pokaza rukom na levo.

Tamo su se nalazila otvorena vrata i čulo se glasno hrkanje.

Tu su bila još dvojica vrata, ali su bila zatvorena.

Izgledalo je tako prosto. Međutim, Zapadnjak je imao utisak da je upao u neku prokleta gadnu klopku.

Šejn priđe otvorenim vratima.

Kroz dva prozora padali su mesečevi zraci.

Pored svakog zida nalazili su se gvozdeni kreveti na kojima su ležali banditi i žestoko hrkali.

Četvorica! A gde li je peti, pomisli Zapadnjak. Jednog nije bilo. Verovatno je to Paseti.

Možda je u jednoj od one dve sobe? Jednu koristi njegova kćerka, a drugu on.

Šejn se okrenuo nazad da vidi ide li Rod Steford za njim.

Da, bio je tu. Zapadnjak mu bez reči pokaza četiri prsta.

Steford se isceri i klimnu glavom. Shvatio je šta je Šejn hteo da mu kaže.

Traper je oprezno prišao vratima koja su bila zatvorena. Polako je okrenuo kvaku naniže.

Vrata se otvoriše i Steford proviri unutra. Uskoro se povukao nazad i ispružio palac uvis.

Jedan čovek, shvatio je odmah Zapadnjak. To svakako mora biti Silvio Paseti.

Ali, taj đavolski traper nema revolver. Ostaje mu jedino da se osloni na svoj nož. Pa neka mu bude. U njegovim rukama to je đavolski opasno oružje. Samo, traper je ostavio svoju dvocevku u sedlu konja.

Šejn je izbegavao da savetuje Steforda, jer znao je koliko taj čovek može biti nezgodan.

Šejn izvadi „remington” iz futrole.

Steford steže rukom dršku svoga noža.

— Neka se oglase tvoji topovi, Šejne — reče traper i isceri se. — Pričekaj samo malo dok ja uđem u sobu.

Ubrzo je nestao.

Šejn opali dva metka u vazduh.

Banditi skočiše kao da ih je grom pogodio.

— Niko da se nije mrdnuo sa mesta gde se nalazi! — riknu Šejn. — Fodignite šape uvis inače ćete ovog trenutka svi krenuti u pakao.

Banditi su bili iznenađeni. Gledali su unezvereno u visokog čoveka sa revolverom u ruci. Niko od njih se nije usudio da se domogne oružja koje je visilo na rešetkama kreveta iznad njihovih glava.

— Ti, ustani i upali lampu! — naredi Zapadnjak oštro.

Bandit se namršti. Međutim, poslušao je.

— Sada i vi ostali, izlazite iz kreveta! — viknu Šejn. —

Otići ćete polako onamo do zida i naslonićete ruke na njega! Je li jasno? Ako budete oklevali bićete napunjeni olovom!

Ti nitkovi nisu bili, izgleda, baš tako hrabri. A poznato je da od njih drhti od straha cela Arizona.

Šejn se veselo isceri.

— Hej, šta sada ovo treba da znači? — upita jedan bandit namrštena lica.

— Zar ti još uvek nije jasno, hombre? — upita Zapadnjak i isceri se podrugljivo. — Prepad! Da li si čuo za tu reč?

Bandit je škrgutao zubima.

Šejn je oprezno okrenuo glavu nazad.

Ništa. Čak se nije čuo nikakav glas iz sobe u koju je ušao Steford.

Šejn je jako dobro znao da ove okorele lupeže neće moći tako dugo da drži da uzici. A gde je zaboga taj đavolski traper! On je trebalo da veže ove bandite i oni će tek tada biti bezopasni.

Šejn se brzo uverio da je bio u pravu kad je to pomislio.

Jedan od bandita je neprimetno pomerao ruku prema pištolju na ramu kreveta.

— Sklanjaj šapu sa te gvožđurije, prijatelju! — opomenu ga Zapadnjak ostrim glasom. — Ja nisam slep.

Iza Sejna se čuo šum. Najzad, pomisli on. Taj Steford je jednom već morao da se pojavi.

— Već je krajnje vreme da stigne iz te sobe, Rode — reče Zapadnjak ljutito. — Nisi se valjda tamo molio bogu za sve ovo vreme?

Šejn se nije ni okretao nazad da vidi ko stoji iza njega. Mislio je da je to Steford.

A, zatim, iznenađenje!

Šejn je čuo škljocanje revolvera. Neko je nategao oroz.

Međutim, traper nije imao revolver! Znači, neko drugi se umešao u igru.

Zapadnjak polako okreće glavu nazad.

Iza njega je stajala devojka. Osmehnula mu se kiselo.

Šejna kao da je neko presekao testerom preko stomaka. Jer, bila je toliko lepa da mu je zastao dah u grudima.

Samo još da nema tog revolvera koji je držala u ruci!

— Pusti tvoj top da polako padne patos inače povlaćim oroz! — frknu ona divlje kao prerijska mačka.

Šejn je odmah shvatio da ona to ozbiljno misli.

Ispružio je prste i „remington” se već sledećeg trenutka izmigoljio iz njegove ruke i pao s treskom na pod.

X

Njen pakostan osmeh zaparao je Šejново srce do samog dna.

Ali, visoki čovek je primetio tamnu senku koja se pojavila iza devojke.

— Hej, srce! — uzviknu Steford i isceri se. Stavio je oprezno vrh noža na njena leđa. — Jedan tako strašan top nije igračka za lepe devojke!

Zapadnjak se sagnuo polako i podigao svoj revolver.

Skoro u poslednjem trenutku. Jer, banditi su već bili skočili i potrčali prema svom oružju na rešetkama kreveta.

Jedan lupež je već držao revolver u ruci.

Zapadnjak nije imao drugog izbora. Pucao je.

Sevnu vatra iz cevi njegovog topa.

Prasak odjeknu kao da se zemlja prolomila. Svi su skoro ogluveli.

Ali, Šejn je čuo urlik bandita koga je kugla pogodila u ruku u kojoj je držao revolver.

To je bila đavolski opasna opomena za ostale da se ne igraju životom.

Podigli su ruke sa drški revolvera.

— Natrag do zida! — naredi Zapadnjak ljutito. — Nemam nameru da se pogađam s vama. Ili ćete slušati, ili ćete ovog trenutka svi redom krenuti na daleki put bez povratka.

Banditi su poslušali.

Kada se Šejn okrenuo nazad da vidi gde je Steford i šta je uradio s devojkom, ugledao je traperu kako drži lepu ženu u naručju i ljubi je. Pri tom je još uvek svoj nož držao naslonjen na njena rebra.

— Šta to sada radiš? — upita Zapadnjak ljutito. — Nećeš valjda još da je i siluješ?

Steford odbaci rukom devojkicu od sebe.

Ona se narogušila i stegla pesnice.

— Šta ste uradili sa mojim ocem? — prosikta ona otrovnim glasom.

— Ne brini ništa, slatka moja — objasni joj traper. — Malo sam ga tresnuo po glavi da dublje zaspi.

Šejn se namršti.

— Za dlaku nije sve krenulo naopačke — frknu Zapadnjak na Steforda. — Gde si tako dugo, ako boga znaš, Rode.

Traper je ostao miran.

— Da ja nisam zakasnio, šerife, sada bi cev revolvera bila uperena u naša leđa i onda bi igra bila izgubljena, zar ne?

Šejn je morao da prizna da je taj đavolski traper i ovog puta bio u pravu.

Odjednom, novo iznenađenje!

Začuo se plač nekog deteta.

Šejn i Steford pogledaše jedan drugog.

Liza kriknu i potrča u svoju sobu.

Na vratima se pojavilo neko dete. Zapadnjak je ocenio da može imati oko tri godine. A, Liza Paseti je sigurno bila majka!

Ona se sagnula i uzela dete u naručje.

— Neka me đavo nosi ako ta lepotica nije majka deteta — reče Steford razočaranim glasom.

— Zaključaj Lizu i dete u njhovoju sobi, Rode! — naredi Zapadnjak. — Ali, prethodno dobro zagledaj da li unutra ima još oružja!

— Hajde, o, slatka moja — reče Steford i nasloni ruku na njeno rame.

Liza ga odgurnu i uputi se u svoju sobu. Steford je podigao obrve i krenuo za njom.

Ubrzo se vratio. Odmahnuo je glavom. To je značilo da nije pronašao nikakvo oružje.

Zaključao je vrata spolja, a zatim ušao u sobu gde se nalazio vođa bandita.

Posle izvesnog vremena traper je izišao iz sobe. Saopštio je Šejnu da je Silvio Paseti čvrsto vezan.

Steford je bacio na sto Pasetijevu „vinčesterku” i oba njegova revolvera.

— Dolazite pojedinačno ovamo! — naredi Zapadnjak. — Prekrstite ruke na leđima.

Traper je potražio uže.

Uskoro su svi banditi bili vezani.

Steford se isceri prema Šejnu.

— Posle napornog rada dolazi odmor, šerife — reče on.

Taj nitkov se začas snašao u ovoj kući, jer ubrzo se vratio sa dve boce viskija. Jednu je dobacio Zapadnjaku.

Rod Steford se nije trudio da otvori bocu. Jednostavno je udario njen grlić o kamin i nasuo sebi tečnost u grlo. Ništa mu nije smetalo što je možda tu ostao i koji komadić stakla.

— Kemoj da se opiješ — opomenu ga Zapadnjak. — Jutro je daleko.

Steford se isceri.

— Svaka nevolja ima svoj kraj — reče traper. — To je kazao Evripid. Mudri čovek starih Grka, ako ti to ime nije poznato. A moja nevolja bila je u tome što već nekoliko nedelja nisam okusio ni kap brendija. E, sada je tome došao kraj. Ova tečnost zbrisao je tu moju nevolju kao da je nije ni bilo.

Kucnuo je sa zadovoljstvom bocu i otpio dobar gutljaj.

— Ne brini, šerife! — viknu on veselo. — Ima ovde u kući dovoljno da se kupaš u njoj. I to je zaista izvanredna tečnost. Svaka čast, ti nitkovi se razumeju u piće!

Šejn upali lampu u kuhinji.

Banditi su ležali jedan pored drugog na patosu. Onom koji je bio ranjen Šejn je previo ranu zavojem.

Posle sat vremena Steford je bio pijan kao zemlja. Sedeo je na klupi koja se nalazila pored kuhinjskog stola i glasno hrcalo. Njegova glava bila je naslonjena na sto.

Šejn se osmehnu. Taj čudni čovek, traper i luralica ima, znači, više slabosti. Viski, lepe žene i...

XI

— Hej, kompadre, pa ti spavaš na straži! — čuo se glas.

Šejn se trgao. Protresao je glavom i pred sobom ugledao Steforda.

Bilo je već davno svanulo.

Traper je otišao do kamina u kome je veselo pucketala vatra. Doneo je ibrik sa kafom i napunio dva plehana lončića.

— A koliko ser želi jaja za kajganu sa slaninom? — upita traper veselo.

Šejn proteže svoje utrnule udove. Osećao je umor kao da danima nije spavao. A ovaj nitkov Steford delovao je sveže kao jutarnja rosa. Jer ni ta cela litra brendija, koju je popio, nije na njega ostavila ni najmanji trag.

Šejn je ćutao.

— Da možda mrzao nije zamrzao tvoja usta, šerife? I ako

jeste onda ih odmrzni toplom kafom. Prijaće ti sigurno. Jer. ja sam maistor za kuvanje kafe.

Steford stvarno nije preterao kad je samog sebe hvalio. To je Zapadnjak osetio već pri prvom gutljaju.

Šejn je zatim doručkovao. Tek sada mu je bilo jasno koliko je bio gladan.

Traper se zadovoljno cerio. Zaista, ono što on pripremi za jelo i piće, mora prijati čak i onim najprobirljivijim osobama.

— Sada kada smo sredili bandite, moramo misliti na to da se dokopamo novca, ser! — reče traper tiho.

Šejn nije ništa odgovorio.

Protrljao je čelo i krenuo u sobu gde je ležao Silvio Pasati.

Ozloglašen: vođa bande uperio je probadajući pogled u visokog čoveka.

Šejn se namršti.

— Gde ste sakrili novac? — upita on.

— Koji novac? — frknu Pasati.

— Onaj koji ste ti i tvoja banda opljačkali — odvrati Šejn mirno. — Samo u Taksonu ste odneli sto pedeset hiljada dolara.

Bandit nije odgovorio ništa. Umesto toga počeo je pakosno da se smeje.

Šejn je čekao odgovor. Ali, njega nije bilo.

— U redu ako vi nećete da kažete onda ću ja sam pronaći novac! — viknu on ljutito.

Šejn je počeo da pretražuje kuću. Zavirio je svuda.

Posle dva sata je odustao od traženja. Bio je ljut kao ris. Nije uspeo da pronađe ništa. Ispitao je pod, daske na zidovima, kamenje u kaminu, odžak...

— Ništa!

Ti nitkovi izgleda ništa nisu prepustili slučaju.

Vratio se u kuhinju.

Liza i dete su sedeli za stolom i doručkovali. Steford ih je posluživao kao kakav pravcati konobar. Elegantno i s osmehom. Pri tom je prosapao tako duhovite dosetke da se čak i na namrgodenom licu lepe Lize ponekad pojavljivao osmeh.

Šejn je zinuo od čuda kad je video šta se događa. Prosto nije mogao da veruje svojim očima da je tako nešto moguće. To je neverovatno.

— Pogledaj kako im prija ono što sam ja pripremio, ser! — viknu Steford i udari se pesnicom u grudi.

Šejn je za trenutak pomislio da dobro odalami pesnicom ovog naduvenka, ali se uzdržao.

— Čuj, Steforde, novac je dobro sakriven — reče on. — Bar ja dosad nisam uspeo ništa da pronađem.

Izgleda da je to istog trenutka vratilo trapera u stvarnost. Pogledao je mračno Šejna.

— Nećeš valjda reći... — promuca on. — Pohvatali smo i vezali ove lupeže, a od novca...

Zapadnjak klimnu glavom.

Steford se malo pribrao.

— Do đavola, srce — obratio se on devojci. — Pa gde ste sakrili tu lovu?

Liza se osmehnu. S uživanjem je stavila jedan zalogaj između svojih divnih zuba.

— Vi ste budale! — reče ona pakosno.

— Hajde, kaži, ptičice moja! — molio je Steford devojkju.
— Hoću dā te čujem kako pevaš. Ako budeš ćutala, propevaće tvoj otac. Možeš biti sasvim sigurna da će biti tako. Jer, ako dopadne mojih šaka i ne bude govorio, prokleće svoju majku koja ga je donela na ovaj svet.

Uneo se radoznalo Lizi u lice. Očekivao je da će devojkja odati tajnu.

Liza se smejala. Nije rekla ništa.

— Neka bude kako ti želiš, lepoticе! — frknu Steford. — Ja ću to saznati od tvog starog, ti đubre jedno!

Od onog džentlmena, kako se traper prethodno predstavio, sada nije bilo ni traga. Šejn je vrteo glavom. Jer, izgleda da je taj nitkov imao hiljadu lica, a njegovo raspoloženje se menjalo brzo kao prolećno vreme.

Steford je polako krenuo prema vratima sobe u kojoj se nalazio Paseti.

— Mister! — doviknu Liza.

Steford stade. Okrenuo se nazad. Iscerio se zadovoljno. Jer, mislio je da će Liza odati tajnu.

Međutim, istog trenutka poleteo je tanjir sa ostacima jaja i slanine. Pogodila ga je posred lica. Za tanjirom je krenula i kantica sa kafom.

Steford je tek tada sasvim shvatio šta ga je snašlo. Bio je ljut kao ris.

— Beštijo! — uzviknu on.

Obrisao je jaja i slaninu sa lica i vratio se do stola.

Odjednom je munjevito podigao ruku i ošamario Lizu.

Devojkja polete unazad.

Dete je počelo da plače.

Steford je zamahnuo da i njega udari. Ali, Šejn se već stvorio ispred razbesnelog trapera.

— Mislim da je sada već dosta, hombre! — reče Šejn ostrim glasom. — Na ovakav način, kako si ti počeo nećemo ništa postići.

Traper je uputio Šejnu mračan pogled.

Za trenutak su jedan drugog gledali u oči kao smrtni neprijatelji.

XII

To što je devojkja uradila, svakako nije lepo. A, pogotovu zbog izvanredne kajgane koju je traper pripremio. Ali, način na koji je Steford hteo da se osveti nije se dopao Zapadnjaku.

— Smiri se, amigo! — reče Šejn hladno.

Ali, đavo izgleda ne miruje. Baš tog trenutka čuo se neki neobičan šum u Pasetijevoj sobi.

Samo dva dugačka koraka bila su potrebna Šejnu da se nađe na vratima.

Ali, šta je to sada? Soba je bila prazna. Ostalo je uže na podu kojim je bio vezan Paseti, a on vođe bande ni traga ni glasa. Čudna stvar!

Šejn priđe prozoru.

Odmah je video Pasetija kako trči. Međutim, on nije bio sam. Pored njega je trčao i neki snažan čovek. Crnac!

Šejn se maši revoivera. Ali, nije imao prilike da puca jer su dvojica begunaca već bili zamakli u žbunje iza kuće.

Šejn opsova. Vratio je revolver u futrolu. Okrenuo se.

Na vratima je stajao Steford. Nekako se čudno klatio.

A, zatim je Šejn ugledao bocu u ruci trapera. Odmah mu je bilo jasno šta se dogodilo.

Prišao je traperu i uzeo mu bocu iz ruke.

Steford kriknu divlje i uhvati Šejna za gušu.

Šejn je mrdnuo glavom i odbacio ruke traperu uvis. A, zatim je njegova desnica odsela na Stefordovoj bradi.

Traper pade na krevet kao klada.

Nešto sumnjivo se izgleda dešavalo i u drugoj prostoriji. Zapadnjak opsova i požuri prema vratima sobe.

Uspeo je da stigne na vreme. Jer je devojkica odvezivala konopce kojima su banditi bili vezani. Jedan od njih je već imao slobodne ruke i sam pokušavao da se oslobodi veza na nogama.

— Da đavola! — viknu Šejn.

Pritrčao je i uhvatio Lizu za ruku.

Dete je plakalo.

Liza se žestoko branila. Udarala je pesnicama na sve strane i grebala ncktima.

Šejn je za trenutak pomislio da bi bilo dobro da je malo išamara. Međutim, to nije uradio.

Pošto je odveo devojkicu i dete u njihovu sobu, Šejn je još jednom proverio veze bandita.

U kuhinju je ušao Steford. Njegovo lice je bilo mračno.

— Paseti je pobegao — promrmlja on.

— Dobro jutro! — odvrati Zapadnjak. — Znači, uspeo si da primetiš to?

Steford protrlja oči. Kao da ne vidi dobro. Posle toliko alkohola nije ni bilo čudo. Traper je i danas dobro povukao iz boce. I to više puta.

— Do đavola! — mrmljao je on. — Pa, kako je to moglo da se dogodi? Vezao sam čvrsto konopac. Prosto je nemoguće da je mogao da uhvati maglu.

— Pogledaj malo bolje, Rode — opomenu ga Šejn. — Videćeš da je konopac presečen na nekoliko mesta.

Traper se zagledao u Šejna kao tele u šarena vrata.

— Ali, otkud njemu nož? — upita on zbunjeno. — Pa ja sam sve dobro...

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Oslobodio ga je neki nitkov, Rode. Crnac. Primetio sam njih dvojicu kako beže. Međutim, nestali su brzo u žbunju tako da nisam uspeo da pucam.

Steford se trže. Bez reči je izišao iz kuće i stavio glavu u korito iz koga se pojila stoka. Ubrzo se vratio natrag.

— Prokleta rakija — promrmlja on. — Moraću stvarno da se odviknem od pića.

— Ne brini, amigo — reče Šejn. — Ja sam se već pobrinuo da sve piće više ne bude tebi na dohvat ruke.

— Možda si malo preterao, kompadre...

— Ne mogu ja da pazim samo na tebe da li ćeš se opiti

ili nećeš — prekide ga Šejn. — A sada ćeš ostati ovde i čuvaćeš naše prijatelje. Ja ću pokušati da otkrijem kuda je odmaglio Paseti i gde je sakriveno blago. Osim toga, želim da saznam odakle se odjednom pojavio taj crnac.

Nije bilo potrebno mnogo vremena, a tajna se otkrila. Kada je Zapadnjak ušao u šupu koja se nalazila pored kuće ugledao je neku crnkiniu sa kovrdžavom kosom koja je već počela da sedi.

Jedan deo šupe bio je ograđen drvenim zidom. Kada je Zapadnjak video dva kreveta sve mu je bilo jasno.

— Da li je taj čovek koji je oslobodio Pasetija vaš suprug? — upita on.

Stara žena ga je gledala zbunjeno kao da je Šejn đavo. Nije uspela da izusti nijednu reč.

— Onda je Paseti sigurno vaš gazda, zar ne? — upita Šejn. Trudio se da govori mirno i da bude ljubazan. Jer, izgleda da se žena isko uplašila.

— Gazda Paseti uvek dobar za Nesi i Kaspar — reče crnkinja najzad.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Taj crnac je imao nož, to je bilo sigurno. Ali, da li ima i neko oružje! Možda sačmaricu? Međutim, nije se ništa videlo od gvožđurija.

— Čime Kaspar upucava zečeve? — upita Zapadnjak i osmehnu se prema ženi.

Nesi uplašeno podiže ruke uvis.

— Ne pucati, gazda — reče ona. — Meso uvek dati gazda Paseti. Uvek dovoljno. Mi ne gladovati.

Verovatno da žena nije lagala. Utoliko bolje. Vođa bande sada pokušava da se sakrije, a pošto nema oružja nije opasan.

Međutim, Šejn se grdno prevario.

Ipak, moraće da bude oprezan. Taj stari lisac sigurno ima i neke druge trikove kojima će pokušati da nadmudri Šejna i da ga navede u neku klopku. Uostalom, Paseti ovde poznaje svaku stopu zemlje.

XIII

Kad se Šejn vratio u kolibu Rod Steford je sedeo za stolom i tužnim očima gledao u prozor.

— Da li si pokušao da saznaš od bandita gde je sakriven novac? — upita Šejn.

Rod Steford je ćutao. Kao da nije čuo šta je Šejn pitao. Znači, ljut je zbog boca viskija!

Šejn se okrete prema vezanim banditima.

— Hoće li neko od vas da otvori usta? — upita on. — To će biti bolje za vas amigos. Ionako ću vas naterati da progovorite. Što više vreme odmiče utoliko gore po vas!

Šejn pogleda četvoricu nitkova.

Jedan od njih je bio visok kao bor i crvenokos. On se iscerio prema Šejnu i viknuo:

— Vi imate samo jednu šansu da izvučete žive glave odavde! A to je da uzjašete svoje rage i nestanete bez traga i glasa.

Sada je Šejnu sinulo pred očima. Shvatio je da odsad on i

Steford više nisu bili sigurni u svoj život. Jer, smrt se izgleda već šunjala tu negde.

Šejn odmeri Steforda mračnim pogledom.

— Zaboga Rode, pa ti si ostavio tvoju pušku u sedlu tvoga konja! — huknu on.

Traper sleže ramenima kao da ga se to ništa ne tiče.

Šejn se brzo okrete i pojuri prema vratima kuće. Još je postojala nada da Silvio Paseti nije otkrio Misi i Boni.

Ali, đavolska čorba se izgleda već odavno zakuvala.

Šejn nije napravio ni nekoliko koraka, a prasnuo je pucanj. Olovna kugla zviznu pored same njegove glave.

Šejn se baci na zemlju. Skoro istog trenutka ogласio se i drugi pucanj. Metak pogodi stenu pored Zapadnjakove glave i odbi se negde u žbunje.

Šejn nikako nije mogao da otkrije odakle Paseti puca.

Stefordova puška je imala dve cevi. Banditu je bilo potrebno izvesno vreme da je ponovo napuni.

To je bila šansa i Šejn je potrčao natrag u kolibu.

Kada je dahćući ušao unutra primetio je Steforda pored kamina. Kuvao je ponovo kafu.

— Zakasnio si, zar ne, ser? — upita traper ljućito. — Zašto se nisi ranije setio toga?

Bio je to pravi bezobrazluk.

— A ti, gde je tebi bila pamet? — frknu Zapadnjak. — To je tvoja puška i trebalo je da je ponesesh sa sobom.

Traper se isceri.

— Eto, nisam je odmah poneo sa sobom — reče on. — A posle sam stalno bio pijan i nisam umeo da kažem kako se zovem, a kamoli da se setim da će Paseti pronaći pušku kada je pobegao. U to vreme ja sam se nalazio na sedmom nebu i imao sam oči samo za tu crnokosu lepoticu. Ništa to nije neobično. Tako lepo ženske stvorenje retko se sreće u životu.

Za trenutak Šejn pomisli da tog nitkova tresne posred lica i vrati ga u stvarnost.

Međutim, to sada ipak nije bilo najbolje rešenje. Jer, njegova i Stefordova glava su se nalazile u torbi. Paseti ima pušku i zna gde se njih dvojica nalaze, a oni ne znaju gde se taj lupez pritaio i odakle vreba da se oni pojave.

Steford je glasno srkao vrelu kafu.

— Ja se na tvom mestu ne bih mnogo brinuo o tome, šerife — umirivao je Steford Zapadnjaka. — Jer, ta moja puška ima jako mnogo bubica i ko ne zna njom da rukuje taj nikad neće pogoditi cilj. Ja sam siguran u to.

Slaba uteha, pomisli Šejn. Ali, bar mu je sada bilo jasno zašto je Paseti dvaput promašio. Jer, bio je siguran u to da bandit zna jako dobro da rukuje oružjem.

Šejn je prišao prozoru i oprezno provirio napolje. Taj kućkin sin Paseti mogao je svakog trenutka da uputi smrtonosne kugle.

Međutim, vođi bande se izgleda nije žurilo. Ili se odlučio da sačeka Šejna i Steforda na nekom drugom mestu gde će ih sigurno upucati.

— Meni se čini da je već kasno za vas dvojicu da uhvatite maglu i nestanete oдавде — reče snažni bandit sa crvenom kosom.

Steford se namršti.

— Da ga tresnem po toj poganoj njušci, šerife! — predloži traper. — Taj nitkov mi već oдавno ide na živce.

Šejn se za trenutak kolebao. Možda je Steford u pravu? Međutim, sada njih dvojica već nisu bili tako sigurni da će vođa krenuti na njihovu stranu kako je u početku izgledalo. Stvari su se izmenile.

Najpre je pobegao taj lupez Paseti. A zatim je došlo još veća nevolja, bandit je pronašao Stefordovu pušku.

Šejnu je bilo jasno da niko od bandita neće odati tajnu gde se nalazi skrovište opljačkanog novca. A pogotovu to ne bi rekla Pasatiјеva kćerka.

Banditi su znali da vreme radi za njih. Bili su sigurni da će njihov gazda upucati ovu dvojicu šarlatana.

Steford se počeo iza uveta.

— Da ja izmesim jednog od ovih kućkinih sinova, šerife? — upita on ozbiljnim glasom. — Siguran sam da bi propevaov kao ptica u proleće. Čak bi nas i odveo do mesta gde se nalazi novac.

Šejn je podigao obrve. Zamislio se. Ipak, to je bilo jako rizično.

— Ti zaboravljaš da si sada čuvar zakona — reče Šejn i pokaza prstom zvezdu na traperovoj jakni.

— Ako samo to smeta, ja ću je skinuti — odvrati Steford.

Šejn se zamisli. Bilo je sigurno da bi traper mogao da omekša srce nekog od bandita koji bi odao gde se nalazi skrovište opljačkanog novca. Time bi malo i prekratili vreme. Međutim, to je bio mač sa dve oštrice. Ti okoreli lupeži bi sigurno lagali i mogli bi ih odvesti tačno ispred cevi njihovog vođe Pasetiја.

— Ne može se tako, mister Steforde — promrmlja Zapadnjak. — Zvezdu možete skinuti, ali ne zaboravite da ste se zakleli, mister Steforde.

— Ljutiš se na mene, zar ne? — odvrati traper podrugljivim glasom. — Poznao sam po tome što me oslovljavaš sa „mister Steforde“ i govoriš mi „vi“. Da li se ti to ismevaš i teraš sprdnju sa mnom, ser?

— Mani se tih glupih razmišljanja, hombre! — reče Šejn. Steford sleže ramenima.

— Dobro, šerife — složi se on. — A šta će biti dalje? Da li misliš da tako skrštenih ruku čekamo da nas taj nitkov napuni olovom ili ćemo nešto preduzeti. On ima metaka koliko god želi. Tamo su ostali u mojim bisagama.

Šejn je počeo da ispituje bandite.

Vezani nitkovi su u početku oklevali, ali su zatim procedili kroz zube odgovore na Šejnova pitanja.

Makar su rekli svoja imena, mada Zapadnjak nije verovao da su to njihova prava imena.

Krupni crvenokosi čovek zvao se Deni Split. Bar tako je

bandit tvrdio. On je ličio na velikog snažnog bika i sigurno je i bio neobično snažan.

Herbi Plejn je bio najmlađi, imao je između dvadeset i tri-deset godina, ocenio je Šejn. Vitak i mršav, sigurno je bio brz kao munja na oružju. Na njegovim usnama stalno je lebdeo prezriv osmeh.

Treći je rekao da se zove Marti Vot. On je bio najniži rastom. Dežmekast, širokih ramena s velikom glavom koja je nekako neodoljivo podsećala na bundevu.

Četvrti je bio Džek Predi. Verovatno najgrublji od svih vezanih lupeža. To je bio onaj bandit koga je Šejn pogodio u ruku. Iz očiju tog nitkova sevalo je stotinu munja. Sigurno bi bez milosti ubio Šejna samo da mu se ukaže i najmanja šansa.

Ništa!

Ipak, Zapadnjak je nešto smislio. Nije baš bilo jako pametno, ali možda će uspeti.

— Kakav si ti kao kuvar, Rode? — upita on traperu.

— Aha, mi smo znači opet u dobrim odnosima! — uzviknu traper i isceri se.

Taj Steford je menjao lice jako brzo, pomisli Šejn. Kao neka stara usedelica. Sada izgleda nije više tako ozbiljno shvatio položaj u kome se njih dvojica nalaze. A samo nekoliko trenutaka ranije bio je kratko u Lizinoj sobi. Odneo je njoj i detetu vodu. Kada se vratio bio je presrećan. Veseo i raspoložen za šalu. Bez obzira što su na njegovom licu ostali tragovi pet prstiju.

Šejn ga ljutito pogleda.

Traper je požurio da mu objasni kako je on bio šef kuhinje nekog jako uglednog restorana u Njujorku.

Naravno, Steford je lagao. To što on kaže mora se uvek uzeti s rezervom.

— Znaš li da spremiš neku dobru tortilju? — upita Šejn. Steford se nasmeja.

— Pa ništa nije lakše od toga, šerife!

Zapadnjak ga povuče u stranu. Nešto mu je tiho došapnuo. Steford klimnu glavom i isceri se.

Zatim je Zapadnjak ispraznio sva oružja u kući.

Jednu „vinčesterku” i „kolt” pružio je Stefordu.

Međutim, traper odlučno odmahnu glavom.

— Ne, ser — odmahnu Steford glavom. — Te stvari meni nisu potrebne. Ja ih jednostavno ne volim. Meni je dovoljan samo moj nož. A što se tiče moje stare puške, nju ću ponovo imati u svojim rukama. Uzeću je od tog smrdljivog jazavca.

Šejn oprezno izađe napolje. Ništa se nije dogodilo.

Kada se kasnije vratio u kuću tortilje su stajale na stolu.

— Hej, šta si ti to tamo napolju radio? — upita Steford.

— Zakucao sam daske na prozorima sobe — odvrati Zapadnjak. — Sada se bar ne bojim da će nas taj pasji sin upucati s leđa.

Šejn uze parče tortilje. Bilo je stvarno ukusno.

Šejn se namršti. Pogledao je Steforda.

— Ne beri brigu, šefe — reče traper tiho. — Stavio sam sve začine koje samo mogao da nađem. So, biber, paprika. Ali, to će banditi primetiti tek kada se budu najeli. A onda će iz

njihovih stomaka suknuti vatra. Urlaće kao ranjeni vuk. Jer, u odnosu na neke sprave za mučenje ovo je pravi pakao.

Šejn zadovoljno klimnu glavom. To je bio njegov plan. Sigurno se može i bez batina isterati istina iz čoveka. Bez vode se teško može izdržati.

Kada je Zapadnjak ubrzo oslobodio bandite veza oni su ga gledali kao u neko strašilo. Nisu verovali da će ih taj visoki čovek tako odjednom iz čista mira pustiti da se slobodno kreću.

— Sedajte za sto i jedite tortilju, amigos — reče Šejn. — A posle toga ću vas zatvoriti u vašu spavaću sobu. Mislim da više nije potrebno da budete vezani. Jer, u celoj kući više nema nijednog oružja iz koga bi moglo da se puca. A sigurno je da se niko od vas neće usuditi da golim rukama napadne mene i moga drugara.

Banditi su se sa velikim zadovoljstvom prihvatili tortilje. Bila je stvarno izvanredno pripremljena i ukusna. Tek kasnije su pomislili na to da tu nešto nije u redu.

Deni Split ostavi viljušku u stranu.

— Stvarno je ukusna, ali proketo paprena, mister — reče on. — Da li mogu dobiti čašu vode?

— Možda kasnije — odgovori Zapadnjak. — Sada moramo paziti na vas i nema vremena za to.

Tortilje su bile pojedene do poslednje mrvice.

Banditi su kašljali i tražili vodu.

— Hajde, napred u vašu sobu! — naredi Zapadnjak oštrim glasom. Izvukao je svoj revolver iz futrole i uperio cev u bandite.

— Ta prokleta tortilja! — riknu Deni Split i uperi otrovan pogled u Šejna. — Šta ste stavili unutra?

— Ništa drugo nego začine — odvrati Steford i nasmeja se. — Ali, bilo je dosta začina, hombres.

— Dajte mi vodu! — zavapi Herbi Plejn. — Nešto kao da gori u mom stomaku!

Šejn je revolverom naterao četvoricu bandita da uđu u njihovu spavaću sobu.

Pre nego što je za njim zatvorio vrata doviknuo je.

— Onog trenutka kada kažete gde je sakriven novac, dobićete da pijete vode koliko vam duša želi!

Zatvorio je vrata i zaključao.

Banditi su dobovali pesnicama u vrata.

Šejn se osmehnu. Ko zna, možda će oni i odati tajnu.

Steford je bio izašao napolje da donese vedricu sa vodom. Kada se vratio zastao je na vratima. Lice mu je bilo bledo.

— Nema vode, šerife! — viknu on. — Paseti, taj kućkin sin, izgleda da je tamo negde gore zaustavio vodu, jer je spustio branu na potoku. Znači, nećeš moći da ispuniš obećanje tim lupežima ako budu odali gde se nalazi novac!

XV

Gledali su jedan drugog. Znali su jako dobro šta to znači. Paseti želi da ih istera kao jazavce iz rupe.

— U buretu ispred vrata ~~ima~~ još vode — reče Šejn.

— Možda će to biti dovoljno samo za jedan dan — odvratí traper. — Ali, šta će biti posle toga?

Iz Lizine sobe začuo se plač deteta.

— Taj mali je gladan — promrmlja Steford. — Možda bi trebalo da dam malo tortilje i Lizi?

U sobi gde su se nalazili banditi buka je bila sve veća.

— Neće proći ni jedan sat, a ti lupeži napašće nas golim rukama kao besni psi — mumlao je traper.

Šejnu je bilo jasno da Steford nije preterivao. Žed će te nitkove dovesti skoro do ludila. Možda će oni čak i odati gde je sakriven novac! Ali, šta onda ako nema dovoljno vode, a oni su đavolski žedni...

— Nema drugog izlaza, Rode — reče Šejn. — Ja ću morati po svaku cenu da otvorim tu branu kako bi potok ponovo krenuo svojim koritom.

Šejn je već bio stigao do vrata kada je u sobi gde su se nalazili banditi nastao lom.

— Daću ti jedan od moja dva revolvera, Rode. Ako ne možeš drukčije da ih smiriš, onda pucaj. To su okoreli banditi i s njima nema šale. Upamti to dobro.

Šejn spusti jedan svoj „remington” na sto i zatim polako izađe napolje iz kuće. Osmatrao je na sve strane. Jer, svakog trenutka mogao je da prasne pucanj.

Pošto se ništa nije dogodilo on se uputio preko u šupu.

Crna žena je sedela na nekoj niskoj stolici i gledala u Zapadnjaka.

— Znaš li možda da je tvoj gazda negde sakrio dinamit? — upita visoki čovek.

Nesi odmahnu glavom. Međutim, Zapadnjak joj nije vero-vao. Okrenuo se i pretražio šupu. Jer, bez dinamita je skoro nemoguće da se sruši brana ako se ne zna gde se ona otvara kako bi potok nastavio svoj put.

Međutim, Šejn je bio siguran da je Paseti tamo gore zaustavio vodu kako bi ga namamio da ga upuca kao zeca na ledini. To je sigurno i bio plan vode bandita. Jer, bez vode oni bi bili izgubljeni.

Jedan od njih dvojice morao je otići gore da pusti vodu. I to samo jedan, jer drugi mora da pazi na ostale bandite.

Lukav plan. Jer Paseti ih je tako naterao da pojedinačno napuste kolibu. Tako bi mu se pružila prilika da ih upuca jednog za drugim. A to je bilo manje opasno nego kad bi Šejn i traper bili zajedno.

Znači, on želi da upuca njih dvojicu, a da pri tom ništa ne rizikuje, pomisli Zapadnjak. Međutim, neće valjda sve ispasti onako kako je on zamislio.

Šejn nije našao dinamit. Ali, na zidu u jednom uglu šupe nalazili su ukucani veliki ekseri sa kukama.

Ovde mora da je visio alat. Sada ga više nije bilo tu. Nigde nije bilo ni jedne lopate niti pijuka.

Šejn se okrenuo nazad. Nesi je stajala iza njegovih leđa.

— Gde je alat koji je visio ovde? — upita on.

— Odneo ga je Kaspar — odgovori crnkinja. — Još pre mnogo časova.

Šejn tiho opsova. Ako nađe gde se brana otvara biće mu

teško da je pokrene golim rukama. A i ako nekako uspe, to će morati da traje jako dugo. Sasvim dovoljno da ga za to vreme Paseti mirno upuca. Čak i sa jednom takvom puškom koja nije u stranu, kako je Steford tvrdio.

Vratio se natrag u kuću da obavesti Steforda šta se dogodilo.

Kada je ušao unutra ugledao je Lizu i dete za stolom. Steford im je ispekao jaja i slaninu.

Banditi u sobi bili su mirni. To je Zapadnjaku bilo jako čudno.

Traper se iscreri.

— Opalio sam nekoliko metaka iznad glava tih lupeža tako da su sada mirni — reče on. Pružio je revolver Šejnu.

Četiri patrone su nedostajale. Zapadnjak napuni revolver. Pružio ga je ponovo Stefordu koji je stavio u svoju futrolu za pojasom ovu opasnu gvožduriju.

Izgleda da dosad nisu ništa razgovarali. Jer, Steford bi bar nešto kazao. Liza se podrugljivo smeškala.

— Zna li Liza nešto za vodu? — upita Šejn Steforda.

Traper potvrdno klimnu glavom.

— To nije tajna — reče on.

Šejn se obrati devojci.

— Ako je Paseti, mislim vaš otac, pomislio da je našao pravo rešenje da nas sredi, onda se grdno prevario, mis. Oni nitkovi tamo u sobi će uskoro pobesneti i mi nećemo imati drugog izbora nego da upotrebimo oružje. Time će tvoj otac postati ubica svojih drugara, lepotice.

Ovog puta tiganj sa jajima i slaninom udario je u zid. Jer se Zapadnjak munjevito sagnuo kad je video šta Liza namerava.

Ona je ciknula besno. Pojurila je prema Šejnu sa viljuškom u ruci.

Ovog puta Steford je bio brži. Zgrabio je Lizu i oteo joj viljušku. Obuhvatio ju je tako čvrsto da ona skoro nije mogla da diše.

— Nemoj pokušavati, devojčice — reče traper. — On je jači i veštiji veruj mi.

Šejn ispriča šta je otkrio preko u šupi.

Steford je olabavio ruku. Liza se istrkla i pojurila prema Šejnu. Besno kao divlja prerijska mačka.

Šejn je izmakao u stranu.

— Ako se ne bude urazumila, moraćeš da je vežeš — reče on Stefordu.

Uz to je i dete počelo da vrišti.

Steford sleže ramenima. Namrštio se i uperio ljutit pogled u Zapadnjaka..

— Šta drugo možeš očekivati od te male, šerife? — upita on promuklim glasom. — Čovek koga si ti upucao ispred banke u Taksonu je otac ovog deteta.

XVI

Kada je Šejn nešto kasnije izišao iz kuće imao je neko neprijatno osećanje da će se ovde nešto dogoditi kad se bude vratio, ako se uopšte vrati. Čak mu se i Steforov izraz lica nije

dopao. On je tvrdio da je Šejn upucao čoveka s kim Liza ima dete. Navarno, to je bila glupost. Taj čovek je bio bandit i nastradao je prilikom napada na banku. Zapadnjak je razmišljao kako je Steford došao na tu pomisao. Ipak, nema sumnje, sve se vrti oko devojke. Šejnovom oku nije promaklo kako traper prosto guta očima tu mladu lepoticu. Magarac! Možda je najbolje da se vratim, pomisli Šejn i Stefordu da uzmem pištolj. Ali, setio se četvorice bandita koji bi u tom slučaju bez po muke poslali trapera na onaj svet.

Šejn je oprezno išao pored korita potoka. Kretao se polako, jer iza svakog žbuna mogao je da vrebja Paseti sa Stefordovom puškom.

Šejn je držao „vinčesterku” u rukama spreman da svakog trenutka povuče obarač. Skoro da je i pozeleo da Paseti napadne prvi. Onda bi bar otkrio gde se bandit nalazi.

Potok je vijugao kroz močvarno zemljište tako da i nije bilo dosta zaklona.

Korito potoka je vijugalo. Pored obale je tu i tamo bilo gusto žbunje. Idealna mesta za zasedu.

Šejn se već približio izlazu iz doline. Još uvek nije otkrio branu.

Odjednom se ispred njega isprečila jedna visoka stena. A, odmah je ugledao i branu. Iza nje nalazilo se malo jezero. Voda je samo u jako tankim mlazevima mogla da se probije između balvana koji su bili postavljeni popreko na mestu gde je potok bio najuži.

A onda je već pao i pucanj.

Šejn se hitro baci na zemlju. Pokušao je da nađe zaklon iza niskog nagiba na obali potoka.

Sledeća kugla pogodi jedan grumen zemlje i razbi ga na stotine komada.

Ovog puta Šejn je video gde je vatra sevnula. Hitac je došao odozgo. Paseti je ležao na velikoj steni koja je bila isturena napred.

Šejn nije mogao da vidi bandita, jer i tamo gore je raslo žbunje, pa čak i dve omorike su se smestile između stena.

Nagib na obali potoka je bio jako loš zaklon. Da je vođa bandita imao pravu pušku Šejn bi već ođavno krenuo na daleki put bez povratka.

Šejn potrča uz obalu potoka. Pokušao je da nađe zaklon u mrtvom uglu stene. Bacio se na zemlju sa „vinčesterkom” u rukama spreman da svakog trenutka uputi smrtonosne hice.

Međutim, Paseti se nije pokazivao. Bilo je tiho.

A zatim je odjednom nešto počelo da tutnji. Baš negde iznad Zapadnjakove glave.

Šejn se brzo pomeri sa mesta gde je ležao.

Baš u pravom trenutku. Jer, već sledećeg trenutka preko mesta gde je ležao protutnjao je neki ogroman kamen.

— Prokleti lešinaru — promrmlja Šejn. Gledao je gore. Očekivao je da će se Paseti nagnuti na steni kako bi saznao da li je kamen zdrobio Šejna.

Međutim, umesto Pasetija pojavio se crnac. Šejn je lako mogao da ga upuca, ali to nije uradio.

Crnac ga je video. Viknuo je nešto i brzo se povukao nazad.

Šejn je znao da je Pasetiju potrebno vreme da ponovo napuni pušku.

Šejn je ustao i potrčao prema gustom žbunju na gornjem kraju jezera koje je kao kakvo ostrvo virilo iz vode. Bacio se u gustiš.

Tada je već prasnua i pucanj. Kugla prohuja daleko iznad Zapadnjakove glave. Znači, Paseti je pucao nasumce. Međutim, ako se bude kretao, bandit će prema njihovoj grani videti gde se nalazi i upucaće ga.

Šejn je gledao prema steni. Jednog trenutka mu se učinilo da vidi neku senku pored jedne omorike. Ali, pre nego što je uspeo da pritisne oborač senka je nestala.

Tamo gore je bilo dovoljno stena koje su vođi bande služile kao odličan zaklon. Paseti je bio u prednosti, to su znali obojica.

— Predaj se, kopile! — riknu neko odozgo sa stene. — Ili želiš da te upucam kao zeca!

Šejn nije odgovorio, jer bi time odao mesto na kome se nalazi.

— Baci oružje, podigni ruke uvis i izlazi napolje! — povika Paseti ponovo.

Nešto slično kao i u Taksonu, pomisli Šejn. I nije se prevario.

— Neću te ubiti, amigo! — vikao je Paseti. — Mirno ćemo razgovarati. Dobiješ trideset hiljada dolara za tvoju zvezdu. Da li prihvataš ponudu?

E, da je kojim slučajem to ponudio Stefordu!

Šejn je i dalje čutao. Izgleda da se Paseti zbog toga grdno naljutio. Jer, počeo je da puca nasumce.

Međutim, sada je ispaljivao samo po jedan metak i time Zapadnjaku nije pružio šansu da pokuša bekstvo sa malog ostrva dok on bune punio pušku.

Voda je polako nadolazila. Neće proći ni dva sata a ostrvo će nestati.

A Paseti je to i čekao.

Šejn doduše nije video gde se nalazi bandit, ali je primetio dim iz cigarete. Taj lupež čeka!

XVII

Šejn je strpljivo čekao. Međutim, ništa. Sada ga je voda već dobro nakvasila. Uskoro će morati da ustane. I, Paseti će osuti paljbu. Promašiće više puta to je sigurno. Ali, jednom će i pogoditi i tu je kraj.

Šejn se dugo kolebao. Ali, bilo mu je jasno da drugog izlaza nema, osim da pokuša da pobegne sa ovog prokletog ostrva. Jer, ovde mu uskoro neće biti spasa.

Polako je počeo da se kreće kroz vodu. Zatim se uspravio. Prasnu pucanj. Međutim, Paseti je pucao prebrzo.

Šejn se baci napred.

Pade i drugi pucanj.

Šejn se podiže. Sada je njegova glava štrčala između žbunova.

Druga kugla je đavolski opasno zviznula pored njegove glave. Znači, taj bandit se navikao na pušku!

Šejn je sada otkrio gde se nalazi Paseti. Stajao je između dve omorike.

Šejn podiže „vinčesterku”. Povukao je obarač nekoliko puta. I, Paseti je ubrzo nestao sa mesta gde se nalazio.

Šejn krenu napred. Paseti je za trenutak nestao. Ali, ubrzo se pojavio na drugom mestu između stena.

Sevnu vatreni štap i Zapadnjak oseti udarac u levo rame. Taj prokleti lupež ga je najzad pogodio.

Međutim, Šejn nije imao vremena da ispituje ranu. Bacio se u vodu i nastavio napred.

Paseti je ponovo pucao. Olovo prohuja negde pored Šejnove čizme.

Šejn se okrete na leđa i nanišani vođu bande koji se sada gore na steni bio podigao i punio pušku.

Zapadnjak pritisnu obarač „vinčesterke”.

Međutim, samo je škljocnulo. Puška se bila ovlažila u vodi i nije opalila.

Šejn je znao da bandit mora ponovo da napuni pušku. Krenuo je dalje kroz vodu. Sada se kretao malo brže.

Ispred njega nalazila se zatalasana zemlja, a zatim ponovo žbunje. Ah, kad bi samo tamo stigao...

Međutim, Paseti je ovog puta pogodio. Zapadnjak je osetio kako olovo para njegovu butinu. Za trenutak je pomislio da je sada sve gotovo. Noga je krvarila, ali mogao je da korača bez teškoća.

Šejn ponovo podiže „vinčesterku”. Možda će sada opaliti, sto mu gromova!

I, gle čuda! Vatrene snopovi poleteše gore prema stenama.

Odozgo više nije niko pucao.

Šejn je nastavio da se kreće dalje. U međuvremenu je napunio magacin svoje puške.

Nastavio je da se kreće dalje kroz vodu. Sada je tlo bilo čvrsto.

Paseti više nije pucao. Da li ga je Šejn možda pogodio?

Odjednom je nešto sušnulo iza Zapadnjakovih leđa.

Šejn se trže. Uperio je cev „vinčesterke” u tom pravcu.

Bio je to Kaspar, ogromni crnac. Kolutao je očima i u ruci držao neku šiljastu kuku koju je sada zavitlao prema Šejnu.

XVIII

Liza besno zalupa na vrata iza kojih je Šejn nestao.

— Pusti me, do đavola! — prosikta ona i udari Steforda laktom u rebra.

Traper je vrteo glavom.

— Samo ako se urazumiš, devojčice — odvrati on pomirljivo.

Liza je još uvek ljutito gledala prema vratima.

I ovako mu se dopala. Divlje temperamentna i neobuzdana. Kao nabujala reka. Mlada žena kao da je začarala Steforda.

Već od prvog susreta on je imao oko samo za nju. Jednostavno nije mogao da odoli. A i kome muškarcu bi to uspelo.

Mlada, vitka kao gazela, sa oblinama od kojih se čoveku vrti u glavi. Tamna duga kosa padala je niz njena ramena, a krupne crne oči sijale su kao dva draga kamena.

Steford je polako sklonio ruke sa tog divnog tela.

Traper se osećao kao dečak koga su iznenada uhvatili da puši. Pocrveneo je.

Liza je to primetila i nasmejala se pakosno. Osetila je svoju moć nad ovim čovekom koji će već sledećeg trenutka pasti na kolena i moliti je da mu oprost. Matori jarac!

Liza je odrasla kao kakav usamljeni cvet na livadi. Nije bilo majke da se stara o njoj, a Silvio Paseti je retko dolazio kući.

Živeli su tada u Nju Meksiku na jednoj zabačenoj farmi gde su se Kaspar i Nesi brinuli o domaćinstvu. Bili su siromašni. Da Paseti s vremena na vreme nije donosio novac oni bi gladovali.

Liza je ubrzo shvatila odakle je taj novac koji njen otac donosi.

— Napunite stomake i kupite dve ili tri krave! — viknuo bi on i bacio dolare na sto.

Nesi je kao majka vodila brigu o Lizi. Međutim, njena prava majka je pobegla s nekim nitkovom još kad je ona kao devojčica imala tri godine. Nikad više nisu čuli za nju. Liza je nije ni upamtila.

Liza je rasla. Bila je lepa kao proletnji cvet. Već sa četrnaest godina povalio je jedan muškarac u štali.

Vreme je prolazilo. Jednog dana na farmi se pojavio njen otac. Nije bio sam. S njim su došli neki mračni tipovi. Revol-veraši.

— Pokupite nešto od vaših prnja — reče Paseti. — Odlazimo u Arizonu.

Njihov cilj je bio Rinkon-ranč. Imanje koje nije bilo mnogo bolje od farme koju su napustili. Gore u brdima daleko od sveta. Negde tamo gde je i bog rekao laku noć!

Da u to vreme, pre četiri godine, nije bilo tog momka koji se zvao Roko i koji je dojahao zajedno s njenim ocem, Liza bi se osećala usamljenom.

Roko je prvi bacio varnicu prema srcu temperamentne devojke. On je bio samo nekoliko godina stariji od Lize. Mračan tip i pokvaren do dna duše.

Svi su znali šta Roko i Liza rade, ali niko nije ništa rekao. Čak ni njen otac.

A onda je dečak ugledao svet. Nazvali su ga Tonio. Nikad nije imao priliku da se njegovo ime zapiše u bilo koju knjigu.

Liza je već odavno nije saznala da je njen otac vođa opasne bande pljačkaša.

Tamo negde iza kuće nalazio se grob. Tu je Silvio Paseti zakopao starog Rinkona pošto ga je prethodno upucao. Ovaj ranč je bio izvanredno mesto gde je on mogao da se sakrije od potere sa svojim banditima.

Dve godine Liza je ostala pored deteta na ranču. Nesi i

Kaspar su obavljali najpotrebnije poslove kao i na farmi u Nju Meksiku.

Silvio Paseti nije mnogo brinuo za ranč. Za njega je to bilo samo skrovište u koje su se zavlačili i bili sigurni da ih u ovom gnezdu niko neće pronaći.

A onda je pukla tikva. Liza više nije htela da čami u toj divljini.

Otad je i ona jahala sa bandom kad su išli u pljačkaške pohode. Ona je stajala po strani. Kao neki posmatrač. Koristila je vreme kad su se zadržavali duže u nekom gradiću da sebi kupi haljine, šešire i druge sitne stvari. Nije imala prilike da se oblači i pokaže svoje vitko telo negde među ljudima. Ali, ona se u njima šepurila na Rinkon-ranču bez obzira na pakosne primedbe tih bandita koje je mogla da obaviye oko malog prsta.

Roko je uskoro izgubio mesta u njenom srcu i ona se okrenula Herbi Plejnu. Taj momak je imao otprilike isto godina kao i ona.

Kada je Roko saznao da se Liza zbližila sa Plejnom, on je pobesneo i pozvao mladića na dvoboj. Umalo nije došla do potezanja pištolja. Jedan od njih bi morao da zagriže u travu.

Međutim, Paseti je uspeo da ih smiri. Objasnio im je da Liza ne pripada nijednom od njih dvojice.

Tako je posle Herbi Plejna došao Kanzas. Onaj bandit koga je Zapadnjak upucao u Taksonu.

Ali, u to vreme je bila prošla romansa i sa Kanzasom.

Došao je na red Marti Vot, a posle njega Deni Split, bandit sa crvenom kosom.

Liza je jedino Džeku Prediju okrenula leđa. Gadila se tih njegovih ožiljaka na licu i razrokih, lisičjih očiju.

— Žao mi je — promrmlja Rod Steford i uputi zaljubljeni pogled iz svojih krupnih volovskih očiju.

Liza je ponovo sela pored deteta na klupu.

— Čega ti je to žao? — upita ona veselo. Osmehnula se i taj njen smeh preseče traperu.

— Što je Šejn upucao oca tvog deteta, lepotice.

— Ah, na to si mislio! — odvrati devojka ravnodušno.

Gledala je čoveka u kožnom odelu. Ima zvezdu na jakni, ali on nije šerif. Liza je to već odavno primetila. Taj matori jarac priča kao navijen, samo ga treba namamiti.

U Taksonu su pali Kanzas i Roko. Bolan gubitak. Ne zbog toga što su se ta dvojica bili uvukli u njeno srce. Oni su bili neke sporedne ličnosti u njenom životu. Već zato što će njih dvojica nedostajati kad njen otac krene u neku veću pljačku. Tu je bilo potrebno više revolvera.

Steford je osetio Lizin pogled na sebi. Opet je pocrveneo. Prokleta slabost prema toj devojci!

Nije baš tako mlad, pomisli Liza. Ali, to nije bio ni Deni Split. A Deni je već dosta dugo sa njom. Silvio Paseti svakako neće imati ništa protiv ako mu ona dovede jednog valjanog čoveka koji će biti od koristi.

Liza se osmehnu ljubazno. Zabacila je kosu nazad.

— Gladna sam, amigo — reče ona nežno.

— Ispeći ću ti...

— Do đavola, onda to i uradi! Koliko dugo moram ovde

da čekam? — upita Liza zajedljivo. Ali se opet osmehnula. Bar tako se učinilo Stefordu.

— Bojim se da najpre...

Okrenuo se prema vratima sobe u kojoj su se nalazili banditi.

Čulo se krcanje. Verovatno su banditi odvaljivali daske kako bi ih upotreabili kao oružje.

— Daj im nešto od te vode što još imamo, inače će te ubiti. Rde — reče ona.

Prvi put ga je Liza nazvala tim imenom. Sada je Steford osetio nemir u sebi. Nije više znao gde se nalazi. Sjaj iz njenih očiju i osmeh! Možda će mu čak i odati gde se nalazi novac. On i Liza! I uz to još i novac! Stefordu se zavrtilo u glavi. Ništa lepše nije mogao poželeti na ovom svetu.

— Šejt je rekao...

— Ne pričaj gluposti — prekide ga ona. — Taj nitkov će biti upucan negde gore i izgubiće mu se trag kao da ga nikad nije ni bio na ovom mestu.

Traper obrisa čelo. Ova devojka ga je stvarno zaludila, pomisli on. Ali, nije mogao da se brani.

— Oni tebi ne mogu ništa da odaju, amigo, jer oni ne znaju gde se nalazi novac — nastavi Liza. — Ni ja to ne znam. Jedino je mom ocu poznato skrovište gde se nalaze dolari i dragocenosti. Pa zašto onda da dozvoliš da te rastrgnu ti vukovi iz sobe? A oni će to učiniti, veruj mi. Čak ni ja nemogu da te zaštitim.

Liza je ustala i približila mu se.

Njene sjajne oči probole su Steforda.

A onda je došlo još i ono najlepše što je razoružalo trapera. Liza je naslonila svoje toplo telo na njega, stavila nežno ruke oko njegovog vrata i poljubila ga.

XIX

Iznenada je Crnac kriknuo.

Šejn je reagovao munjevito. Bacio se u stranu. Kasnije ni samom sebi nije mogao da objasni kako je to uspeo.

Crnac se sagnuo i ljutito povukao kuku. Međutim, ona se čvrsto bila zabila u zemlju i on nije mogao tako lako da je izvuče.

Da se snažni crnac kojim slučajem odlučio da skoči na ranjenog Šejna koji je ležao na zemlji. Zapadnjak skoro sigurno ne bi uspeo da se odupre tom teškom telu. Međutim, Kaspar je kao začaran gledao samo u svoju kuku kojom je hteo da dokrajči svog protivnika.

Te dve sekunde dok se crnac saginjao su i odlučile!

Šejn steže zube i zgrabi „vinčesterku” koja mu je bila iskliznula iz ruku. Uperio je cev u trbuh ogromnog crnca.

Kaspar se ukočio. Kao da ga je grom pogodio.

Pogledali su jedan drugom u oči.

Crnac je skoro drhtao od straha. Očekivao je da će Šejn svakog trenutka povući obarač i napuniti njegov stomak vrućim olovom.

— Prokleti balegaru! — viknu Zapadnjak.

Kaspar je već bio uspeo da izvuče kuku, ali sada je ispustio. Zapadnjak se prevrnu u stranu. Izvukao je revolver iz futrole. „Vinčesterka” iskliznu iz njegove ruke.

— Pomozi mi da ustanem — reče Šejn.

Kaspar je odmahnuo glavom. Njemu još uvek nije bilo jasno zašto Šejn nije pucao u njegov trbuh.

— Ja sam šerif, Kaspare — objasni visoki čovek. — Ti si to sigurno znao, zar ne?

Crnac je najzad otvorio usta.

— Nemate zvezdu, mister.

Govorio je engleski mnogo bolje od Nesi.

— Dao sam je svom pomoćniku, Kaspare. I, kada ja kažem da sam šerif ti u to moraš verovati.

Kaspar pride bliže Zapadnjaku. Uhvatio ga je za povređeno rame.

Šejn jeknu od bola.

— Drugo rame, amigo — prostenja on. — Ovo je ogrebao vaš dobri gazda olovom.

Kaspar je primetio krv i trgao se nazad. Pošao je da uhvati Šejna otpozadi i podigne ga.

— Ne! — naredi Zapadnjak. — Moraš ostati napred kako bih mogao da te imam na oku.

„Vinčesterka” je još uvek ležala na zemlji.

Ubrzo se Zapadnjak našao na nogama.

— Previću vam ranu, šerife — ponudi se Kaspar.

Čudnovato. Taj čovek kao da se odjednom od vuka pretvorio u jagnje.

I, Zapadnjak se nije prevario. Crnac je imao spretne prste. Najpre je pocepao Šejnovu ne baš jako čistu košulju, ali bolje išta nego ništa. Jer, Zapadnjak je znao da ne sme izgubiti mnogo krvi.

Kaspar je previo ranu.

U stvari, rana i nije bila tako opasna.

— Staviću vam maramu na kojoj ćete držati ruku, ser? — reče Kaspar. — Mada mislim da nije potrebno.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Krv na njegovom čelu bila se već zgrušala. Tek kada je Zapadnjak stavio šešir on je to primetio.

Kaspar je stavio još jedan komad platna od košulje na ranu na mesto gde je krvarila.

Šejn ustade. Stajao je čvrsto na nogama. Sada više nije osećao slabost.

— Uzmi pušku i dodaj mi je! — naredi on Kasparu.

Crnac je poslušao i Šejn prebaci „vinčesterku” preko nepovređenog ramena.

— Šta je s vašim gazdom Pasetijem? — upita Zapadnjak, a Kaspar se namršti. Na njegovom licu ogledala se tuga.

— Mrtav je, šerife — reče on. — Pao je kao posećeno stablo. A onda sam ja pojurio kao neki ludak da se osvetim njegovom ubici. Jer, gazda Silvio je uvek bio dobar prema meni i Nesi. Živeli smo dobro. To mi možete verovati, ser.

— Odvedi me do mesta gde se on nalazi! — naredi Zapadnjak.

Hteo je lično da se uveri da je Silvio Paseti zaista mrtav čovek. A osim toga, hteo da je uzme tu prokletu Stefordovu dvocevkicu od koje za dlaku nije izgubio život.

XX

Rod Steford nežno privuče devojku. Još jednom je pretražio njene usne. Ubrzo ih je osetio. Vrele i sočne.

Svakako, sada nije bio trenutak da razmišlja i razbija glavu šta će se dalje desiti. Jer, žene su oduvek bile ono što mu donosi sreću, ali i zlo. Međutim, šta se tu može. Takva mu je bila priroda i on nikada nije pokušao da se bori protiv toga zla. Naprotiv, žene i piće su zauvek ostali njegova slabost. A pogotovu sada nije imao nameru da se brani kad se ispred njega nalazi takva zavodnica kakva je Liza. Prosto nije mogao da veruje da se tako nešto dogodilo. Ta mlada žena je kao prolećni cvet koji treba ubrati!

Liza je bila ta koja se prva otrgla.

— Do đavola, priberi se! — viknu ona.

Iza njih tresnuše vrata sobe u kojoj su se nalazili zaključani banditi. Jedna dugačka daska polete u kuhinju. Den Split je provukao ruku kroz rupu. Otključao je vrata.

Steford se trže. Zgrabio je svoj nož. Zapadnjakov revolver koji se nalazio u njegovoj futrolu za pojasom je potpuno zaboravio.

Istog trenutka popustila su vrata i banditi pojuriše u kuhinju.

Njihova lica bila su iskrivljena, a oči krvave. Oblizivali su usne.

Prokleta ideja sa tortiljama, pomisli Steford. Pa, ti ljudi su mogli da popiju čitav potok vode. Izgledali su kao neki ludaci koji su upravo provalili kapiju ludnice.

— Pusti mene da razgovaram s njima! — viknu Liza. Isprsil se pred banditima. — On je sada naš! — viknu ona. — Sačekajte, on će vam doneti vode.

Banditi su se kezili kao izgladneli vukovi koji će svakog trenutka progutati svoju žrtvu. Sve je visilo o koncu.

— Ja ću ubiti tog klovn! — grmnu Marti Vot koji je sada ličio na nekog podivljalog bika.

— Ako ga budete taknuli, imaćete posla s mojim ocem! — prosikta devojka. Pogledala je Steforda. — Donesi vode iz bureta ispred kuće!

Kada se Steford vratio s vedricom vode banditi su jurnuli prema sudu i navalili na okrepljujuću tečnost.

— Do đavola! — došapnu Liza traperu na uho. — Skloni nož i izvadi revolver. Samo tako možeš zadržati te bandite.

Rod Steford je bio zbunjen.

Na jednoj strani Liza u koju se zaljubio do ušiju, a na drugoj strani banditi koji piju vodu. A Šejn? Uostalom, šta ga se tiče taj zvezdonosac!

Steford vrati nož u futrolu i izvadi Šejnov „remington“.

Deni Split je bio prvi od bandita koji se uspravio i pogledao Steforda.

— Šta je s ovim nitkovom, Liza? — upita on.

— On je sada naš.

— Čini mi se da si to malopre već izjavila — reče crvenokosi bandit podrugljivo. On je prišao korak bliže Stefordu. Traper podiže revolver uvis i džinovski čovek stade. I ostali su se bili napili vode.

— Taj pasji sin je u svakom slučaju onaj koji je napravio tu prokletu tortilju! — viknu Džek Predi.

— To je bilo ranije — reče Liza. — A sada je sada!

Predi se pakosno isceri. Obratio se Deniju Splitu.

— Zar još nisi primetio, Deni? — upita on. — Naš dragulj se odlučio za novog čoveka. Ti si otpušten. Hoćeš li da se kladimo?

Deni Split pogleda Steforda, a zatim Lizu.

— Da li je to istina, Liza? — upita on.

Međutim, još dok je govorio mogao je da pročita odgovor na Lizinom licu.

Devojka se smejala.

— Već odavno sam te sita, Deni. Kako to još ranije nisi primetio? Nisi mi potreban više.

Banditi su mračnim pogledom prostrelili Steforda.

— Ulazite u vašu sobu! — viknu Steford i još više podiže cev revolvera.

Banditi ustuknuše.

Liza se smejala kao da je sve ovo jako zabavno.

Steford mahnu glavom prema vratima sobe bandita.

Banditi nisu imali nameru da se pomere.

— Sada nam još ostaje da sredimo Šejna, amigos — reče Liza. — Ali, ja mislim da je to već uradio moj otac. Čim se vrati Silvio on će odlučiti da li će Rod ostati ili neće.

XXI

Šejn nije verovao crncu koji je sada koračao ispred njega. Taj čovek mu je pomogao, i to je Zapadnjaku bilo sumnjivo.

Kaspar je često zastajao i sačekivao Šejna koji je išao malo sporije

Šejn izvađi cigarilo. Zapalio je, a zatim pružio paklicu crncu. Kaspar uze cigarilo. Šibicu je imao.

— Još uvek imaš nameru da me ubiješ, priznaj! — reče Šejn mirno.

Kaspar je pognuo glavu i gledao u zemlju.

— Mister Paseti je mrtav čovek.

To je nekako ličilo na odgovor.

— Gledaj me u oči! — naredi Šejn.

Crnac protrlja čelo.

— Da je on živ, da li bi me ti ubio, a da te pri tom ne grize savest? — upita Šejn.

Kaspar se kolebao. A zatim je odlučno klimnuo glavom.

— Za mister Pasetija bih krenuo i u sam pakao! — reče on.

— Bez obzira da li je on bandit i ubica? — upita Zapadnjak.

— Gazda je uvek bio dobar prema meni i Nesí — odgovori crnac.

— A sada, kada je on mrtav čovek? — upita Šejn.

Kaspar sleže ramenima.

— Idemo dalje — reče Šejn n pokaza rukom napred.

Kada su se približili ogromnoj steni, Zapadnjak je primetio da nije baš tako teško da se popne gore.

Kaspar se osvrte unaokolo. Šejn pokaza rukom da crnac prvi krene.

Korak po korak peli su se naviše. Najzad su stigli na vrh stene.

Crnac je stajao između dve omorike na kamenoj zaravni.

Zapadnjak je imao još dva koraka pred sobom. Ali ipak je još jednom osmotrio unaokolo.

Kaspar je stao i ukrutio se.

— Sto mu gromova! — opsova Zapadnjak.

Mrtvog čoveka tu više nije bilo. A ni puške.

Silvio Paseti je nestao bez traga i glasa!

XXII

Banditi su stajali ispred Steforda kao neki čopor pasa koji teško može da se zaustavi. Škrgutali su zubima.

— Nemoj misliti da možeš da nas vučeš za nos, beštijo! — viknu Džek Predi. Njegov mračan pogled presekao je Lizu. Odmah se moglo videti da je mrzi. Jer on je bio jedini koga je odbila. I tu se sigurno ništa neće izmeniti, jer on joj je bio suviše ružan. On je to znao jako dobro.

Pre nego što je Liza mogla bilo šta da kaže kroz vazduh je proletela neka gvozdена šipka. Zaustavila se na slepoočnici Roda Steforda.

Traperu se zamaglilo pred očima. A, zatim je pao na zemlju.

Revolver iskliznu iz njegove ruke.

Banditi urliknuše od radosti. Najviše se obradovao Deni Split koji je bacio šapku.

Medutim, Liza je bila neverovatno brza. Pre nego što su banditi uspeli da priskoče, ona je već držala Stefordov revolver u svojoj ruci.

Opalila je dva metka iznad glava bandita. Oni ustuknuše.

— Upucaću vas sve kao zečeve! — viknu devojka ljutito.

Banditi se nisu usudili ni da se mrdnu. Jer, dobro su znali koliko Liza može da bude opasna kada se razbesni. Tada je jako ličila na svoga oca. Jer, kad se Silvio Paseti razljutio onda niko od njih ne može biti siguran da ga vođa bande već sledećeg trenutka neće upucati.

— Vratite se nazad u vašu sobu! — naredi Liza strogim glasom. — I, da se niko nije usudio...

Tog trenutka primetila je kako se banditi cere kao da su poludeli. Ili je to zato što ne veruju u njenu moć, ili se nešto dogodilo!

Njihovi pogledi bili su upereni prema vratima kolibe.

Da to nije neki njihov trik, pomisli Liza.

— Nemojte misliti da ću nasesti na neki vaš jeftin trik! — viknu ona.

Ipak, nešto se neobično dogodilo. Ona je to osjetila.

Povukla se nekoliko koraka nazad i pogledala prema izlaznim vratima. Od onoga što je videla kao da joj se sledila krv u žilama.

Na pragu je stajao njen otac. Kao neki mrtav čovek koji se ponovo pojavio iz groba.

Bez šešira na glavi. Kosa slepljena i umrljana krvlju.

— Silvio! — kriknu Liza plačnim glasom.

Paseti je gledao svoju kćerku staklastim očima. Kao da je nikada u životu nije video. Dvocevka skliznu sa njegovih leđa i pade na patos.

Vođa bande nije imao snage da kaže nijednu jedinu reč. Zateturac se napred i pao.

Tog trenutka Rod Steford se trgao. Ustao je i krenuo prema Lizi koja je klečala pored svoga oca.

— Vi, nitkovi! — kriknu traper piskavim glasom. — Gubite se, dok vas nisam...

Tek sada je primetio da više nema revolvera u njegovoj ruci.

A onda su banditi nasrnuli na njega kao divlji psi.

Steford se branio. Ali, banditi su ga bez po muke savladali. Uskoro je ležao na zemlji.

Deni Split izvadi nož iz korica. Zamahnuo je njime da probode Steforda.

— Baci nož, Deni — viknu Liza. Uperila je cev revolvera u njega

— Ti si pijana, Liza! — grmnu Deni Split.

Tog trenutka pade pucanj.

Deni Split kriknu. Nož ispade iz njegove ruke.

Ostali banditi se uplašeno trgnuše. Jer, ovde izgleda više nije bilo šale.

Steford protrese glavom i ustade.

— Ti, prokleti idiote! — viknu Liza Deniju Splitu.

— Zbog ovoga ćeš biti ubijena, beštijo! — zagrmne Deni i uhvati se za ranjenu ruku iz koje je curila krv. Liza ga je pogodila đavolski precizno.

Rod Steford se sagnuo i uzeo svoj nož. Glava ga je jako bolela. Bio je ošamućen. Oko njega se sve ljuljalo kao da se nalazi u nekom čamcu na uzburkanom moru. Da li je to nešto sanjao?

Međutim, nikako nije mogao da se seti šta se dogodilo.

Za trenutak je bilo tiho i sada se moglo čuti samo krkljanje Pasetija.

— Čujete li, lupeži! — uzviknu Liza. — On je živ. Kakve ćete vi batine dobiti ako me sada ne poslušate. Dođite ovamo i pomozite mi da ga smestimo u krevet!

Banditi su zajedno odneli Pasetija i smestili ga u krevet u njegovoj sobi.

Steford se naslonio na zid. Glava mu je bila teška. Kako da nekako pobegne iz ove proklete kuće, razmišljao je on. Ali, nože su mu bile teške kao olovo.

Pokušao je da potrči prema vratima, ali ubrzo se predao.

Šejn je koračao teško.

— Skloni se! — naredi on Kasparu. — Ali, namesti se tako da mogu da te gledam.

Zatim se osvrnuo unaokolo. Odakle je to pucao bandit na njega?

A zatim je otkrio krv na stenovitom tlu.

Vođa bande je nestao. Znači, rana nije bila tako opasna i Paseti je uspeo da siđe niz stenu.

Šejn pomisli na Roda Steforda. Bio je zabrinut. Jer, kada se bude vratio u kolibu traper će već sigurno biti mrtav čovek.

Uz to je tu taj đavolski crnac, koji neće nimalo da se ustručava da Zapadnjaka pošalje na onaj svet.

— Dođi! — naredi Šejn Kasparu. — Kreći se napred i nemoj da misliš da ćeš tako lako uspeti da me ubiješ, ti, prokleta kopile.

Crnac se isceri.

Sugli su do brane. Crnac je morao da otvori branu i voda je najзад potekla kroz korito potoka.

Šejn se osmehnuo. Bar to mu je uspelo!

Međutim, ostala je zabrinutost za sudbinu Roda Steforda.

Kaspar se penjao uz stenu stenjući. U ruci je držao istu onu kuku kojom je hteo da ubije Šejna.

— Baci sada tu stvarčicu! — naredi Šejn. — Ona nam više nije potrebna.

Kaspar podiže obrve i pogleda cev revolvera u Šejnovoј ruci. Poslušao je.

— Idi i potraži mister Pasetija — reče Šejn. — Kaži mu da hoću da razgovaram s njim. Dajem mu poslednju šansu.

Crnac sleže ramenima.

— Neka dođe dole u kuću — nastavio je Šejn. — Ali, bez puške. Dajem mu svoju reč da neću pucati. Isto tako neće ni Steford, koji sada čuva zarobljenike u kući.

Crnac nije ništa odgovorio. Spuštao se vešto niz stene. Ubrzo je nestao u žbunju.

Moram da se izgubim odavde, pomisli Šejn. Taj đavolski lisac Paseti sigurno negde vreba iz žbunja da me upuca iz zasede.

Morao je da pazi na ranu, bez obzira koliko ona nije opasna.

Visoki čovek je krenuo. Bio je žedan. Jako začinjena tortilja je, izgleda, mučila i njega. Kao neka produžena ruka osvete!

Šejn je znao da je jako opasno ako pokuša da se približi potoku. Međutim, on je to ipak učinio.

Najpre je pio okrepljujuću tečnost, a zatim stavio noge u bistru vodu.

Kada se posle nekoliko minuta uspravio osećao se mnogo bolje. Sada mu neće biti teško da stigne do kuće.

Al, ne leži vraže! Odjednom se tamo gore iznad njega pojavio Rod Steford. Zardala cev njegove stare gvožđurije bila

je uperena u Šejna. A, pored trapera stajali su Herbi Plejn i Marti Vol. Plejn je držao revolver u ruci.

Šejn zinu od čuđa. Otkud ta dvojica lešinara? I kakav je to revolver koji u ruci drži Herbi Plejn?

Uskoro je Šejn raspoznao da je to njegov sopstveni „remington“. Šta to sada treba da znači?

Rod Steford se isceri.

— Komedija je završena, šerife! — viknu on piskavim glasom. Sada ćemo te upucati.

XXIV

Silvio Paseti je otvorio oči. Primetio je lica koja su se bila nagnula iznad njega.

U glavi vode bandita je zujalo, ali se on brzo pribrao. Ubrzo je shvatio da se nalazi u svom sopstvenom krevetu. Setio se i toga kako je došao u kuću.

— Sreća, Silvio — govorila je njegova lepa kćerka. — Olovo je napravilo ranu, ali nije opasno.

— Prestanite da me gledate tako glupo kao tele u šarena vrata! — viknu Paseti.

A onda je ugledao Steforda.

— A, otkud sad ovde ovaj nitkov? — upita vođa bande.

— On je sada naš — odvрати Liza brzo.

— Ja sam hteo da ga ubijem — objasni Deni Split. — Ali, ova nevaljalica mi je zapretila revolverom i ja u tome nisam uspeo.

Paseti se namršti.

— Jesi li sredio Šejna? — upita devojk.

— Do đavola, nisam! — progundā vođa bandita. — Učinilo mi se da sam ga pogodio, ali to kopile je pravi đavo. Ne možeš da ga uhvatiš ni za glavu ni za rep. A, jeste li videli Kaspara?

Liza odmahnu glavom.

— Možda je crnac uspeo da ubije Šejna — promrmlja Paseti. To olovo me je tako đavolski opasno pogodilo da sam izgubio svest. Učinilo mi se da sam krenuo na onaj svet. A kada sam se osvetio Kaspara više nije bilo pored mene. Šta je posle toga bilo sećam se samo kao kroz maglu. Samo znam da sam se našao pred kućsm.

— Ako Šejna nije ubio Kaspar, onda će to učiniti Steford — reče Liza mirno. — Ti treba samo da mu daš njegovu pušku i taj visoki čovek će se ubrzo naći u paklu. Pogotovu što Šejn ne sumnja u svog najbližeg saradnika.

Silvio Paseti je zamišljeno gledao svoju kćerku. A zatim se odjednom iscerio.

— Ti si stvarno jedna đavolice, Lizo — reče on. — U svakom slučaju to je bio jedan đavolski opasan plan. Ali, sada znamo da se možemo pouzdati u naše momke.

Devojka se prezrivo osmehnu.

— Steford je na našoj strani — reče ona tiho. — I, on me ~~zeli~~. Da li je to dovoljno?

— Pa ti si mala beštija! — smejao se Paseti.

Devojka se namrštila.

— Ja tebi verujem, Lizo — reče Paseti i pokaza rukom prema vratima. — Gde je taj momak, hoću da ga vidim.

Deni Split opsova. On se pomerio u stranu kada je Liza uvela traperu u sobu. Paseti je ispitivački gledao Steforda.

— Ti želiš da pristupiš našoj bandi? — upita on. — Bar tako je rekla moja kćerka.

Steford se osećao bolje. Samo mu je još u glavi zujalo. Ipak, bilo mu je jasno da sam golim rukama ne može da se bori protiv ovih krvožednih prerijskih vukova. A tu je bila još i Liza. Devojka koja mu je zavrtela pamet.

— Tako smo se dogovorili, Steforde, zar ne? — upita devojka i osmehnu se.

— Neka on odgovori! — viknu Paseti i namršteno pogleda svoju kćerku.

— Tako je kako je ona rekla — reče Steford i klimnu glavom.

— Još ću razmisliti — promrmlja Paseti. — Ali, tebi je sigurno jasno da najpre moraš da se dokažeš.

— Razumem, gazda — odvrati Steford brzo.

— Onda, u redu — reče Paseti. — Uzmi svoju pušku i pošalji šerifa na onaj svet. S tobom će krenuti Plejn i Vot u slučaju da ti bude potrebna pomoć. Daj taj revolver Plejnu, Lizo.

Liza je oklevala. Ali, zatim je pružila banditu revolver.

— E, sada se gubite! — viknu Paseti. — I, da se niste vratili pre nego što to kopile ne pošaljete na onaj svet.

Steford je već stajao na vratima kada je iza sebe čuo glas vođe bande.

— Nije loše to što si smislio, Lizo. Sada je s nama jedan momak koji ima metalnu zvezdu na grudima. To nam može značiti mnogo!

XXV

Šejn je gledao Steforda razrogačenih očiju. Nije mogao da shvati šta se to moglo tako brzo dogoditi.

— Hajde, šta čekaš! — viknu Herbi Plejn i uperi cev revolvera u Šejna.

Šejn se sada našao u bezizlaznom položaju. Jer, ako pokuša da dohvati svoju „vinčesterku” koja se nalazila pored njega ili se maši svog „remingtona” biće svakako izrešentan kuglama pre nego što stigne da bilo šta uradi. Čak ni njegov stari trik da nekako pokuša da dobije u vremenu, nije sada vredio ni pet para.

A onda se desilo nešto sasvim neočekivano.

Steford se odjednom munjevito okrenuo nazad i cev svoje zarđale puške zabio u leđa Herbi Plejnu.

Bandit posrnu. Zatim je izgubio ravnotežu i ~~pa~~ preko nagiba poloka. Iz njegovog revolvera prasnu pucanj. Metak se zari negde u zemlju ispred njega, a on sam kliznu naniže i zaustavi se ispred Šejnovih nogu.

Marti Vot nije imao oružje. Pre nego što je shvatio šta se dogodilo pogodila ga je cev Stefordove puške posred glave i on pade kao da ga je grom pogodio.

Herbi Plejn je pao u vodu. Uspravio se i stegao pesnice. Ali, tog trenutka sustigla ga je Šejnova desnica i on pade ponovo kao klada u vodu.

Šejn ga izvuče na suvo da se Plejn ne bi udavio u potoku. — Sto mu gromova! — grmnu Šejn i pogleda Roda Steforda. — Pa šta ovo treba da znači?

Traper se iscerio.

— Uplašio si me, amigo! — reče Zapadnjak. — Mislio sam da je to sve ozbiljno.

— Možda sam zaista nameravao da te ubijem! — odvrati Steford promuklim glasom.

Šejn ga pogleda. Odjednom mu je bilo jasno da je Steford rekao istinu.

— Pomislio sam za sebe da sam jedna obična ništarija, ali izgleda da nisam — promrmlja Steford.

Bio je iskren. Ta devojka ga je toliko zaludila da je bio spreman i da ubije. Ali...

Šejn podiže obrve.

— To treba dokazati, amigo. To da stvarno nisi ništarija, na to sam mislio. Ali, bio si blizu...

Traper se iznenada iscerio. — A što se tiče ništarije setio sam se jedne pametne misli: „Osveta nije ponos velike duše”.

— Međutim, vratimo se stvarnosti u kojoj živimo. Evo, mogao bih ti ja da kažem nešto pametno. Naravno, niko to ne mora da upamti. Ali, u ovom trenutku to nešto i znači: „Ko stalno visi iznad ponora, može u njega i da padne”!

Nasmejali su se.

Šejn uze svoj revolver od Herbi Plejna i stavi ga u futrolu za pojasom.

Zajedno su vezali dvojicu bandita.

Marti Vot reče besno.

— Zbog ovoga će te moj gazda poslati direktno u pakao, ti, prokleta kopile!

Šejn odmahnu rukom.

— Mislim da vas dvojica imate dosta toga da mi ispričate — reče on. — Možda je najbolje da založimo malu vatru. Imamo dosta vremena. Ili je drugi deo bande tu negde u blizini? Steford je ispričao Šejnu šta se u međuvremenu dogodilo.

Traper je založio vatru i ugrijao nož.

— Možda bi bilo bolje da imamo „brendi”, šerife i da...

— Nastavi, Steforde! — prekide ga Šejn. Ali, on je urlikao kao prerijski vuk kada se sečivo noža zabilo u njegovu kožu.

Ubrzo je sve već bilo gotovo.

Šejn se čak osmehnuo.

— Preostaje nam da pohvatamo i ostale bandite, Steforde — reče on. — Ja se sada osećam dobro i ta mala rana mi neće nimalo smetati da se borim kao da je i nema.

XXVI

Iza šupe na stotinak koraka raslo je drveće, a između drveća se nalazilo gusto žbunje.

Šejn mahnu rukom.

— Ostani ovde! — naredi on. — Ostalo ću obaviti ja sam. Steford se namršti.

— Ali, u kući su još trojica, Šejne! — opomenu on Zapadnjaka. — Nemoj se igrati vatrom.

— Nemaju oružje — reče Zapadnjak. — Osim toga, dvojica od njih trojice su ranjeni.

— A crnac?

Šejn potrlija rukom čelo. Crnac bi stvarno mogao biti opasan!

— Ne brini, čuvaću svoju kožu — reče Šejn.

Steford sleže ramenima i otprati pogledom visokog čoveka. Zapadnjak je najpre obišao šupu i uputio se prema kapiji. Bila je otvorena i nije primetio nikoga.

Šejn je prišao bliže šupi i tada je primetio Lizu.

Liza je stajala ispred kuće.

Skoro istovremeno primetila je i ona visokog čoveka. A zatim se iznenada okrenula i nestala iza jednih vrata.

Šejn pođe brže napred. Ali, nije mu se baš žurilo. Jer, što će biti, biće!

Banditi su bili u klopci, jer kuća nije imala sporedan izlaz.

Na vratima se pojavila neka senka.

Šejn se osmehnuo. Znao je da ti banditi koji se nalaze u kući nemaju oružje. Inače Silvio Paseti ne bi dao onu staru pušku Stefordu kako bi traper pošao u lov na Zapadnjaka i upucao ga.

Na desetak koraka od kolibe Zapadnjak je stao.

— Igra je završena, Paseti! — uzviknu on. — Izlazite napo-
lje sa rukama podignutim uvis!

Ništa se nije čulo. Samo je potok žuborio.

Šejn se isceri. Osetio je ponovo bol u nozi.

Podigao je cev „vinčesterke” i uputio dve kugle kroz prozor kuće.

Staklo je prsnulo i rasulo se unaokolo.

Šejn spusti cev puške. Oslušnuo je.

Ništa se nije pokrenulo.

— Hej, Paseti! — doviknu Šejn. — Nemam volje da čekam. Izlazite napolje, inače ću vas upucati kao smrdljive javce.

Vođa bandita je podigao glavu.

— Do đavola, gazda! — viknu Predi. — Izgleda da se dogodilo nešto neobično!

— Steford, to kopile! — grmnu Deni Split. — Ja sam vas već opomenuo da se čuvamo tog lupeža.

Namršti se i odmerio Lizu mračnim pogledom. Skoro da se obradovao što se sve tako završilo. Međutim, sada se radilo o njegovoj sopstvenoj koži. Ruka mu je bila ranjena i nikako nije mogao da se bori pesnicama, a oružja nema.

Paseti ljutito pogleda svoju kćerku.

— Rekla si da je taj nitkov zaljubljen u tebe, zar ne? — upita on svoju kćerku.

— Još nije sasvim sigurno da Rod... — odgovori Liza. Ali, odjednom je prestala da govori čim je čula napolju Šejnov glas.

— Dajem vam pet minuta — zagrme visoki čovek spolja.

— Ako dotle ne izađete iz kuće onda ću je ja zapaliti sa svih strana. A to će biti početak vašeg puta u pakao!

— Dobro! — viknu Paseti. — Polomite stakla na jednom od prozora momci!

Split i Predi nestadoše u sobi za spavanje.

— Okej, šerife! — riknu Paseti. — Razmislićemo!

Šejnu je bilo jasno da ti lupeži žele da dobiju u vremenu. A odmah mu je bilo jasno i zašto. Prozori sa zadnje strane kuće! Steford mu je ispričao da su banditi pokidali krevete.

Samo da je sada ovde još Rod Steford da mi štiti leđa, pomisli Šejn.

— Pet minuta, Paseti! — doviknu Zapadnjak.

On je stavio prste u usta i zviznuo. Rastojanje je bilo veliko, ali valjda će taj đavolski Steford čuti da treba da se pojavi ovde!

Šejn se okrenuo nazad.

Šta je to sada? Pored šupe je stajao Kaspar! Šta to sada treba da znači? Taj snažni crnac držao je nešto u svojoj ruci.

Već sledećeg trenutka Šejn je osetio udarac u čelo i...

XXVII

Još dok su Split i Predi koračali prema sobi kako bi otvorili zakovane prozore Paseti je ugledao crnca. Nije odmah shvatio šta Kaspar namerava. Ali, taj momak je naumio da uradi nešto!

Paseti je posmatrao kako se crnac polako približava Zapadnjaku s leđa. Šejn nije primetio crnog čoveka.

Paseti opsova. Valjda crnac nije toliko lud da napadne šerifa golim rukama!

A zatim je Paseti primetio predmet u Kasparovoj ruci. Znao je koliko crnac može biti precizan.

Kaspar zamahnu i udari.

Šejn pade kao da ga je grom pogodio.

Skoro istog trenutka prasnu pucanj.

Crnac kriknu. Raširio je ruke i uskoro je pao kao oborena klada.

Rod Steford je gledao Šejna. Nije mu bilo jasno zašto je Šejn krenuo sam u kuću. Tu se visokom čoveku spremalo nešto đavolski opasno!

— Sto mu gromova! — pròmrmrlja traper. — Da bar imam još kanapa kojim bih vezao Plejna i Bredija za drvo. Ovako, vezane su im samo ruke na leđima i ti nitkovi će sigurno pokušati da se izmigolje.

Obrisao je čelo rukom.

— Napred! — naredi on. — I nemojte pokušavati da se oslobodite svojih veza, jer inače ću vas napuniti olovom do guše.

Dvojica bandita slegoše ramenima i krenuše napred. Koračali su prema šupi gde se prethodno izgubio Šejn.

Kada su se približili šupi Plejn je odjednom stao. Steford ga je gurnuo napred. Ali, istog trenutka je primetio Pasetija koji se cerio.

Da li je to moguće?

Steford protrlja oči. Međutim, vođe bandita više nije bilo.

Kao da ga je zemlja progutala.
Ipak, Stefordu je bilo jasno da je taj prokleti nitkov nestao negde u kući.
Steford se namršti. Znači, ništa! Sve mora početi ponovo.

XXVIII

Šejn se brzo pribrao.

Doduše, osećao je neki potmul i pritisk u slepoočnicama, ali izgleda da je glava bila čitava.

Pokušao je da sredi svoje misli.

Do đavola, pa gde se on to nalazi?

— Hej! — viknu on glasom koji je više ličio na krkljanje nego na neki uzvik. — Pošto je...

Iznad njega se nagnulo neko lice.

— Da li me prepoznajete, šerife?

Šejn je gledao to lice koje se tako jako približilo njegovom nosu.

Šta je to sada? Tog momka je negde već video. Ali gde?

— Da nije bilo tvog šešira, kamen bi pogodio tvoju glavu, Šejne — reče Steford. — A da je taj komad stene udario u tvoju lobanju, onda bi ti već odavno bio na putu bez povratka, šerife.

— Ti si šarlatan — odvrati Zapadnjak. — I, o čemu to ti sada govoriš? Zašto tako jako hrčeš i budiš me?

— Šta je to sada? Zar se ne sećaš šta se dogodilo, šerife?

— Zašto me stalno zoveš „šerife“? — viknu Zapadnjak.

Steford odmahnu rukom.

— Gde se nalaze ti lupeži? — upita Šejn.

— Eno ih onamo u sobi — odvrati Steford. — Ne brini, oni su sređeni i ne mogu da nam prirede nikakvo iznenađenje.

— A u kojoj su sobi, do đavola? — viknu Šejn ljutito. — Oni ne smeju da se domognu konja, čoveče. Oni su opljačkali banku i...

Steford je mahao glavom.

— Ser! — viknu on. — Pa mi se ovde nalazimo na Rinkon-ranču i...

Prestao je da govori. Jer, Šejn je već bio zatvorio oči i spavao.

Kada se Šejn po drugi put probudio iz nesvestice, napolju je već bilo svanulo.

— Kao da se budi — reče Liza prigušenim glasom.

Steford brzo priđe mestu gde je ležao Šejn. Nije rekao ništa.

— Hej, amigo! — promrmlja Šejn. — Ja sam gladan.

— A, da li me sada prepoznaješ, šerife? — upita Steford zbunjeno.

— Ko te ne bi prepoznao — isceri se Šejn. — Pa ti si onaj đavolski lešinari koji je uperio cev puške u mene tamo dole pored potoka. Hteo si da me pošalješ na onaj svet, zar ne?

Steford se namršti.

— To je mogao da uradi crnac — odvrati on brzo. — I, samo za dlaku nije uspeo. Udarac kamenom po glavi, pa to ni bivo ne bi izdržao!

— Kakav kamen i kakav crnac? — mrmljao je Zapadnjak. Nabrao je čelo i svest kao da mu se sasvim povratila. — Hej, pa ti si onaj smrdljivi profesor koji živi ovde u divljini. A zoveš se Rod Steford, zar ne?

— Neka te đavo nosi, Šejne! — viknu Steford. — Je li to neka od tvojih prokleta glupih šala?

— Nije — odvrati Šejn mirno. — Ali, nemam nameru da se svađam s tobom i mislim da je najbolje da mi u ovom trenutku kažeš neku svoju izreku. Čini mi se da bi mi to pomoglo da se oporavim.

Steford razvuče lice. Počeo je da priča Šejnu šta se dogodilo.

Šejn je pažljivo slušao. Pamet mu se sada već bila razbištrila i setio se šta se sve dogodilo tamo gore pored potoka.

— Kaspar je mrtav čovek! — reče Steford. — Ja sam ga lično poslao na onaj svet. Ali, na žalost, kasno. Kamen je iz njegovih ruku već bio poleteo prema tvojoj glavi, šerife.

— Što je bilo, bilo je, amigo — odvrati Šejn i uzdahnu. — Ali, da li je taj nitkov Paseti odao tajnu gde se nalazi novac i zlato?

— Nije — huknu Steford. — Ali, ja ću ga naterati da oda tajnu. Kada ga budem priklještiio on će propevati kao ptičica na grani. Mogu da se opkladam da će biti tako, ser!

— Ne smeš da mučiš tog čoveka, Steforde!

— A ko može to da mi zabrani! — obrecnuo se traper ljućito. — Ti, Šejne?

— Čekaj dok stanem na noge, Steforde. Onda ću ti odgovoriti!

— Za to će biti potrebno dosta vremena, ser — odvrati Steford. A dok se to dogodi, ja ću već biti jako daleko od ovog prokletog ranča. Oдавде će nestati i novac i devojka. Liza i ja smo se već dogovorili. Ona će krenuti sa mnom. A tebi ću ve-likodušno prepustiti bandite, šerife. Vodi ih u Takson i stavi im omču oko vrata.

— Prokleti pasji sine! — viknu Šejn.

Ali traper nije ni čuo njegove reči. Bio je već izišao iz prostorije.

Šejn je bio ljut na samog sebe.

Pokušao je da ustane iz kreveta. Međutim, odmah mu se zamutilo u glavi.

Ipak, i pored mraka koji je pao na njegove oči Zapadnjak je primetio sjajnu metalnu zvezdu. Nalazila se tu pored njega na stolu.

Šejn uzdahnu i ponovo spusti glavu na krevet.

Gledao je bespomoćno u tavanicu prostorije u kojoj je ležao. Ali, bio je siguran da će Steford uraditi ono što je naumio. A on leži ovde bespomoćno kao kornjača koju su prevrnuli na leđa.

U kući je bilo tiho.

Šejn se osećao usamljenim. Kao da je on jedina živa osoba na Rinkon-ranču.

Niko nije više obraćao pažnju na njega.

Šejn protegnu svoje udove. Sada se već osećao mnogo bolje. Snaga mu se povratila.

Šejn je oprezno pokušao da stane na noge. Nije više osećao da mu se vrti u glavi.

Osvrnuo se na sve strane.

„Vinčesterka”. se nalazila u uglu sobe, a njegov pojas sa revolverima visio je na čiviluku.

Šejn uze revolvere.

Bili su napunjeni. Taj prokleti Steford. Kako je samo mogao da bude siguran u sebe?

Visoki čovek je krenuo prema kuhinji. Ništa! Uputio se prema sobi gde su se nalazili banditi. Opet ništa! Bila je prazna.

Gde li je to Steford odveo zarobljene bandite?

Ali, kada je stigao do vrata kuće sve mu je bilo jasno.

U početku je pomislio da mu se nešto priviđa, ali ipak tu se dogodilo nešto neobično!

Steford je sagradio ptičji kavez od gvođenih šipki između šupe i kuće. Banditi su bili vezani gvođenim lancima za ruke i noge i čučali su u neobičnom kavezu kao majmuni.

Nesi je stajala pored kaveza i dodavala lonče sa vodom banditima.

Šejn je odmah primetio da u kavezu nema Pasetija. Šta li se dogodilo s tim matorim liscem?

Svi su se okrenuli prema Zapadnjaku.

Šejn je išao polako, korak po korak.

Nesi je zadigla suknju i brzo krenula prema šupi.

Visoki čovek stade ispred gvođenog kaveza.

— Pa ljudi, šta se ovde događa? — upita on piskavim glasom.

Banditi se isceriše prema njemu.

— Pobegli su, šerife — začuo se glas Džeka Predija. — Odneli su sav novac.

— A Paseti? — upita Zapadnjak brzo.

Džek Predi se namršti.

— Prokleti kućkin sin! — viknu on ljutito. — Umešala se ta prokleta drolja, njegova kćerka. Ali, ona je jako dobro poznavala starog. Uostalom, Silvio je njen otac!

Ispricali su Šejnu sve što se dogodilo.

„Možeš ga ubiti, Rode” viknula je Liza. „Ali, on neće reći ništa, veruj mi!”

I izgleda da je devojka bila u pravu. Paseti se dvaput onesvestio dok ga je Steford nemilosrdno udarao.

Ali, kad god bi mu se povratila svest, vođa bande bi se pakosno osmehnuo i mirno čekao na sledeći udarac.

Liza je ipak bila u pravu. Ta tvrda glava neće odati gde se nalazi novac, pa makar je i razbili!

Međutim, Liza je bila ta lukava lisica koja je predložila da krenu utroje.

— Eto, tako je bilo, dugajlijo! — viknu Predi. — A ti sada razmisli šta se sve dogodilo i šta treba da preduzmeš, šerife! Oni su otišli pre jedan sat i meni se čini da ta njihova prednost nije velika.

To je stvarno bila jako mala prednost. Ali, tu su bili i banditi koje je Šejn morao da prebaci u Takson.

Steford, taj prokleti kućkin sin, ga je prevario.

Šejn protrlja rukom čelo. Ništa nije pomoglo. Taj ugursuz ga je još jednom povukao za nos!

XXIX

Šejnu je bilo potrebno još dosta vremena da se oporavi.
Ceo dan i noć!

Nesť ga je za to vreme negovala kao svoje sopstveno dete. Ta crnkinja je bila stvarno divna žena. Šejn odavno nije osetio tako toplu ruku na svom čelu.

— Ti morati progoniti one koji su ubili moga Kaspara, šerife — reče ona. — Ja za to vreme čuvati Lizino dete.

Šejn je odustao od pomisli da ovoj divnoj ženi objasni kako je Kaspar nasrnuo na njega i umalo ga nije ubio. Uostalom, njemu je već sada bilo jasno da Nesi želi da Zapadnjak oslobodi bandite iz tog prokletog kaveza.

— Nemam snage da te momke oslobodim iz kaveza, Nesi — reče on. — Ostavimo to za ujutru. Ti ćeš mi pomoći, zar ne? Crnkinja je klimnula glavom.

Idućeg dana Zapadnjak se probudio rano. Zujanje u njegovoj glavi je prestalo i sada je već bio u punoj snazi.

Razmišljao je o Stefordu. Taj čovek je zaista bio obrazovan. Izgleda da je znao čak i to na čemu zemlja stoji. Ali, otkud se on našao ovde u divljini? Da to nije neki prevejani lisac, ili okoreli ubica koji se sklonio ovamo?

Idućeg dana Šejn je uzeo alat iz šupe u kojoj je stanovala Nesi i otvorio ptičji kavez.

Marti Vot ispruži ruke prema njemu.

— Da li ćeš skinuti i ovo? — upita bandit.

— Ne — odvrati Šejn. — Lanci ostaju, momci.

Znao je da je banditima potrebno bar dva sata da se oslobode gvozdениh veza i za to vreme neće moći da uzjašu konje i uhvate maglu.

— Mister! — viknu Dení Split. — Mi smo se međusobno dogovorili i mogu nešto da vam predložim.

Šejn je već znao šta će banditi predložiti, ali ipak je sačekao da čuje šta će reći crvenokosi bandit.

— Ima tu oko šesto hiljada novčanica, šerife — reče on. — Mućnite malo glavom! To je velika suma novca. A Silvio nas je jednostavno pokrao. Odneo je sve, mister. Nas je ostavio na cedilu. A, mi smo to sve zajedno stekli.

Šejn se podrugljivo osmehnu.

— To onda nije pravi gazda — promrmlja on.

Banditi se namrštiše.

— Šta vi imate od toga što se na vašim grudima nalazi metalna zvezda? — upita Split izazivački. Bolje bi bilo da malo mućnete glavom, šerife.

On stvarno nije mogao da shvati da neko može odbiti tako povoljnu ponudu.

— Polovina će biti vaša, mister — viknu Deni Split. — A ostalo ćemo mi podeliti međusobno. I to je velik novac. Svako od nas biće zadovoljan. Dobre pare, mister! Postaćemo bogati ljudi i imaćemo sve što nam srce želi.

Šejn nabra obrve.

— Oslobođiću vas — viknu on. — Sedlajte konje i uzmite dovoljno hrane i vode. Dug je put do Taksona.

XXX

Tragovi nisu bili sveži i teško je bilo da se raspoznaju. Ali, konjska kopita su ipak ukazivala da su jahači krenuli prema Taksonu.

— Ehej, čoveče! — doviknu Deni Split. — Zar vi mislite da možete tako lako da uhvatite Pasetija i onog đavolskog klovna Steforda?

Zapadnjak protrlja rukom čelo. Taj čovek je stvarno imao nešto u svojoj glavi. Čak je, izgleda, bio u pravu. Steford je stvarno bio lukavi šarlatan koga niko na ovom svetu nije mogao da uhvati ni za rep ni za glavu.

— Sjahaćemo ovde, momci! — viknu Zapadnjak. — I tu ćemo prenoćiti.

— Ali, Šejne! — huknu Herbi Plejn. — Možemo ih goniti bar još pola sata. Još se nije smrklo.

— Budalo! — viknu Džek Predi. — Zar ti nije jasno da mi ne progonimo tog pasjeg sina, već da glavačke jurimo prema vešalima koje nas čekaju u Taksonu.

Plejn najpre pogleda Šejna, a zatim opsova.

Šejn se namrštio. Nije tim nitkovima hteo da pruži ni najmanju šansu da nekim trikom spasu svoju kožu. Bio je siguran da bi ti gorski vukovi iskoristili i najmanju povoljnu priliku da njega zgrabe za gušu i da mu zavrnu šiju.

— Možete pokušati preko noći da nestanete odavde — reče Šejn. — Ništa vam ne vredi. Čim svane ja ću vas pronaći. Ali, u tom slučaju nećete dobro proći, momci. Vezaću vam uže oko vrata i moraćete da trčite za konjima! Zato, nemojte praviti gluposti!

Šejn je poterao konja dalje. Zaustavio ga je tek kada je bio siguran da ga banditi u mraku ne mogu pronaći. Naravno, vatru nije založio.

Šejn se trgao. Tek što je zaspao začula se grmljavina. Munje su sevale, a uskoro i nebo kao da se provalilo.

Kada se ujutru probudio Zapadnjak je protrljao oči. Bio je već svanuo divan sunčan dan. Našao je bandite tamo gde ih je i ostavio. Niko se nije usudio da beži.

Nije bilo vatre, jer drva su bila mokra. Znači, kafe neće biti!

Banditi su mrzovoljno jeli suvo meso. Ubrzo je Zapadnjak naredio da uzjašu konje.

Krenuli su.

Na mestu gde je Rod Steford zakopao svoja krzna nije bilo

tragova da je neko nešto iskopao. Naravno, ako se Steford dokopao dolara onda mu sigurno ni na kraj pameti nije palo da još čeprka po zemlji i traži svoja zakopana krzna.

Namrštena lica banditi su stigli u Takson iza Šejna koji je jahao napred.

Ljudi su se ubrzo okupili na trgu ispred Saut-Arizona banke gde je neobična grupa jahača stala.

Među prvima se pojavio Džo Pils, vlasnik hotela. Ubrzo je stigao gradonačelnik Koldej.

Kroz gomilu okupljenih ljudi probijao se još jedan čovek. Bio je to mister Vitbi, vlasnik banke.

— Da li nam vraćate novac natrag? — viknu on piskavim glasom. — Kažite, šerife! I ko je od ovih nitkova Silvio Paseti?

Šejn se namršti. Kakva je to gomila odvratnih ljudi!

— Žao mi je, džentlmeni! — viknu on. — Paseti je uspeo da pobegne. Odneo je sav novac koji je banda opljačkala. Znači i vaših stopešeset hiljada dolara, mister Vitbi!

Nastao je tajac. Niko se nije setio da zahvali Šejnu što je pohvatao okorele lupeže i što Pasetijeva banda više ne postoji.

— Ja sam vam odmah rekao da je to jedan naduvenko koji ništa neće uraditi — reče bankar i pogleda gradonačelnika.

— Mislim da nije trebalo da mu date tu metalnu zvezdu.

Džo Pils priđe Šejnu.

— Hej, amigo — reče on tiho. — Šta kažeš na ovo?

Zapadnjak se uspravi u sedlu. Uzeo je metalnu zvezdu i bacio je u pesak.

— Nije prošlo ni mesec dana na poslu za koji ste me uzeli, mister — reče on.

Koldej je pokušao da se osmehne.

— Trebalo bi da uzmete novac bar za onoliko vremena koliko ste radili! — reče on piskavim glasom.

Šejn se osmehnu. Nije ništa odgovorio. Okrenuo je svoga konja i polako krenuo na drugu stranu.

XXXI

Stigli su na kraj stenovite doline. Ispred njih se našao neki kanjon.

Silvio Paseti okrete glavu nazad.

Njegova kćerka i Rod Steford jahali su iza njega.

Traper je vodio za uzde konja u čijem se sedlu nalazio novac i dragocenosti.

Silvio Paseti razvuče obrve. Mrzeo je tog šarlatana iz dna duše. A kako i ne bi. Traper ga je mučio. Još uvek mu bride prsti od udaraca kojima je pokušavao da ga natera da progovori. Da nije bilo Lize taj lupež bi ga i ubio.

Mada je morao da prizna da mu je kćerka spasla život, Paseti je bio ljut na nju. Jer, ona nije uspela da mu doturi jedan od revolvera koji su se nalazili u sobi. Taj đavolski traper je stalno bio pored nje i motrio šta ona radi.

Paseti zaustavi konja.

Pogledao je još jednom svoju kćerku. Nabrao je čelo. Da li će zaista moći da se osloni na nju? Njegovom oštrom oku nije

promaklo kako su Lizine oči sevnule kada su vadili novac i dragocenosti iz skloništa.

Vođa bande nikada nije poklanjao mnogo pažnje svojoj kćerki. Dozvolio joj je da radi što joj srce želi i gledao svoja posla.

Međutim, on joj ipak nije verovao. Isto kao i tom traperu sa dugačkom starinskom puškom i đavolski opasnim nožem. Zašto mu krišom nije donela revolver?

Steford je bio zaljubljen u Lizu, i to do ušiju! Pasetiju je bilo jasno da mu taj nitkov smeta.

Prokleta kopile, pomisli vođa bande. Dokopao se i novca i njegove kćerke! A, verovatno će iskoristiti prvu priliku da puca na njega i tako ga ukloni s puta.

Jedina prepreka je Liza, pomisli Paseti i pogleda svoju kćerku.

— Moramo odmoriti konje pre nego što krenemo u kanjon! — doviknu Paseti.

Steford pređe rukom preko čela. Zatim je potvrdno klimnuo glavom.

Stahao je.

— Dođi i pomoz' mi da sjašem, Lizo — doviknu Paseti. — Tako me peku prsti. Liza mu je prišla polako.

— Ubićeš tog klovna. — šapnu joj Paseti tiho na uho. — Dobiceš polovinu novca i onda idi kud god želiš.

— Ukočio sam se od jahanja, devojčice! — doviknu Steford i osmehnu se vragolasto. — Mislim da će biti dobro da malo protegnemo noge. Zar ne, srce?

Pokazao je rukom prema stenama koje su svuda unaokolo štrčale prema nebu.

— Idi! — reče Paseti tiho svojoj kćerki. — Jasno ti je šta hoće od tebe. Uzmi nož!

Devojka je ćutala. Okrenula se prema Stefordu.

— A šta onda ako stari umakne dok mi budemo tamo iza stena? — upita ona. — On će odvesti i konje i odneće novac.

— Čini mi se da si u pravu, srce — odvrati Steford i klimnu glavom. — Vezaću ga.

Ubrzo je Paseti bio vezan konopcima za kočice koje je Steford pobio u zemlju. Vođa bandita nije mogao da mrdne ni nogama ni rukama.

Liza i Steford nestadoše iza stena.

Paseti je ječao kao ranjena zver. Ipak, postoji nada. Možda će se Liza vratiti sama i osloboditi ga tih prokletih konopaca. Onda će joj dati polovinu novca i pustiće je da ode. Na rastanku se njegove oči neće ovlažiti od suza. Bez obzira što je više nikada u životu neće videti.

Liza i Steford su našli jednu malu uvalu obraslu travom. Okolne stene su pravile hladovinu. Traper nije mogao da zamisli lepše mesto da ostvari ono što je naumio.

Liza se podrugljivo osmehnu.

Pogledala je traperu u oči, a zatim počela da skida svoju bluzu

Ukazaše se njene divne grudi i naga baršunasta koža.

— Ovo si želeo, zar ne? — upita ona.

Steford podiže ruke uvis. Bacio se divlje na Lizu. Kakav raj za oči! Osećao se kao da je pijan. Ali, tako je oduvek bilo...

Kada je sve bilo gotovo, Steford se zadovoljno opruži na zemlji pored Lize.

Liza mu pokaza nož.

— Ovim je trebalo da ti presečem grkljan — objasni mu ona.

Steford je razrogačenih očiju gledao u oštro sečivo.

— A zašto to nisi pokušala? — upita on pošto se povratio od iznenađenja.

— Ti ćeš ubiti Pasetija — odvrati Liza hladnim glasom. — On nam više nije potreban. Samo nam smeta, amigo.

XXXII

Opojni miris tog divnog ženskog tela kao da se polako razilazio. Steford više nije bio ošamućen i sada je mogao da misli svojom glavom.

— Ja nisam ubica, lepotice — reče on. — Čudi me da ti to dosad nisi primetila.

— Ti si jedna bedna kukavica — prosikta Liza. — Možda je ipak bilo bolje da sam ti malopre presekla grkljan!

Steford se trže. Možda je ona u pravu. Ali, oduvek je tako bilo. Mnogo štošta nije hteo da uradi, a pogotovu nije želeo da postane ubica. Bez obzira šta bi mu to donelo u životu.

Lizin pogled ga preseče kao ledena kiša.

— Ako želiš mene i novac, onda nešto moraš i da uradiš, budalo — viknu ona. — Nećeš valjda sačekati da te stari ubije! A ja sam sasvim sigurna da će on to učiniti prvom prilikom koja mu se ukaže.

Da, to je tačno. Ta zavodnica ga je zanela. Bio je lud za njom. To je naknada za njegovu ukradenu mladost. Za vreme koje je proveo u kamenolomima Manange. Deset punih godina. I za to vreme samo bič, loša hrana i užareno sunce iznad glave. Bio se zakleo da će nadoknaditi sve. Da će osetiti sve radosti života da će postati bogat. Ali, ništa se od toga nije obistinilo. On se kao kakav miš zavukao u rupu i nema hrabrosti da iz nje pomoli glavu. Šume i divljine, to je bio njegov život. U njegovoj duši nalazila se ogromna rupa. Praznina!

Liza je počela da zakopčava svoju bluzu polako. Gledala je podrugljivo Steforda, čije su oči bile prikovane za njene bujne grudi, i kao da nisu mogle da se odvoje od tih grudi.

— Ti ili stari! — reče ona. — Trećeg rešenja nema. Zato, razmisli dobro pre nego što bude kasno.

Liza je ustala. Okrenula se na drugu stranu i krenula prema mestu gde se nalaze konji.

XXXIII

Sejn je stigao u Vilroj, malo mesto udaljeno dvadesetak kilometara od Taksona. Trebalo je hitno da pošalje telegram u Tumston gde ga čeka čovek Sedme brigade. Međutim, u Vilroju nije bilo telegrafske stanice.

Jahao je lagano kroz glavnu ulicu gradića. S leve strane primetio je na jednoj zgradi natpis ŠERIFOVA KANCELARIJA.

Zaustavio je konja i sjahao.

Serif već odavno nije bio mlad čovek. Njegovo čelo je bilo izbrazdano borama. Uperio je oštar pogled u stranca.

— Imam jednu molbu, šerife — reče Šejn. — Da li biste mi dozvolili da zavirim u vaše stare poternice? Tamo gore u brdima sreo sam jednog čoveka i sada nikako ne mogu da se otmem ulisku da sam njegovo lice video negde na nekoj staroj poternici.

— Eno, tamo je tabla, pa pogledaj — reče šerif.

Zapadnjak samo letimično pogleda. Odmahnuo je glavom.

— Nije ovde, šerife — objasni Zapadnjak. — Ovo su nove poternice. A ono što mene interesuje, to je dosta stara priča.

Serif sleže ramenima. Prišao je jednom ormaru i otvorio vrata. Izvadio je čitavu gomilu izbledelih papira.

— Evo, mister — reče on. — Ne verujem da ćeš moći nešto pronaći, ali pokušaj. Većina lica koja se nalaze na tim poternicama više ne postoje. Nema ih među živim ljudima. Neki su jednostavno nestali, a neki pobjegli u Meksiko. U svakom slučaju već godinama se ne pojavljuju. Ja sam već odlučio da bacim tu gomilu izbledelih papira, jer to više ničemu ne služi.

— Ja ću ipak pogledati, šerife — reče Zapadnjak i stavi paklicu cigareta ispred zvezdonosca.

Serif sleže ramenima. Ustao je i iz ormara doneo bocu viskija i dve čaše.

Šejn je listao poternice.

— Gadna prašina, mister — nasmeja se šerif. — Moraš da pročistiš grlo.

Posle pola sata Zapadnjak je već bio pregledao skoro sve papire.

— Još uvek ništa? — upita zvezdonosac.

— Izgleda da će od svega biti čorak, šerife.

— Tako sam i mislio, momče.

Ipak, na jednoj od poslednjih poternica kao da se nalazilo lice Roda Steforda. Šejn je dugo gledao u papir.

— Nešto na vidiku, kapetane? — šalio se šerif.

— Tako izgleda — odvrati Šejn. Odneo je papir do prozora gde je bilo više svetlosti.

Nema sumnje, to je bio on. Rod Steford, ali iz mlađih dana. Rod Forbert, pročita Šejn ispod slike. Traži se živ ili mrtav, zbog ubistva. Nagrada je pet hiljada dolara. To su dosta velike pare. Rođen je u državi Njujork. Doktor i profesor filozofije.

Drugih podataka nije bilo.

— Da li je to on? — upita šerif kada je vratio papir na gomilu odakle je uzeo.

Šejn polako odmahnu glavom.

— Eojim se da nije, ser — odvrati on. — Nešto malo kao da liči, ali to verovatno nije taj čovek.

Šejn ponovo uze poternicu i još jednom je zagleda. A, zatim je kao slučajno ispustio na pod. Podigao je papir i stavio ga u džep svoje jakne. Šerif to nije primetio, jer je Zapadnjak bio okrenut leđima.

Jedan sat kasnije Šejn je izjahao iz gradića. Čudna stvar! Ti nitkovi menjaju prezime, ali vole da zadrže svoje ime.

Znači, i Rod Steford je bio ubica. Šejn je odmahnuo glavom. U to nikako nije mogao da poveruje. Setio se kako je traper stajao gore na obali potoka, ali nije hteo da puca.

XXXIV

Silvio Paseti okrete glavu. Ugledao je Lizu koja se približavala. Bila je sama. Razvukao je lice u osmeh.

Međutim, ubrzo se njegovo lice smrklo. Iza Lize pojavio se i taj nitkov Rod Steford.

— Ti, prokleta ništarijo! — viknu on.

Devojka se osmehnu pakosno.

— Odlučila sam se za njega — saopšti ona svome ocu. — Da li te to iznenadilo? To si i mogao očekivati. Nikada nisam upoznala majku. Mene si naterao da radim najprljavije poslove, samo goveda i smrad. I to negde na kraju sveta, stari moj. To je bila moja mladost. Nisam naučila ni da pišem niti da čitam. Odrasla sam kao neka divljakuša. Eto, šta si napravio od mene, ti, prokleti pasji sine!

Rod Steford je čuo svaku reč. Grlo mu se osušilo. Izgleda da je došao čas obračuna između bandita i njegove kćerke. A ta lepa Liza je očekivala da će Steford biti osvetnik koji će vratiti milo za drago njenom ocu.

— Ja vam predlažem da podelimo novac — reče Paseti. Pogledao je najpre svoju kćerku, a zatim Steforda. — Ona je pokušala da te nagovori da me ubiješ, zar ne?

Traper je ćutao.

— Pa kaži mu već jednom! — viknu Liza — Da, on će te ubiti!

Pogledala je besno Steforda koji je stajao kao neki kip i ćutao.

Devojka je priskočila mestu gde se nalazio Steford i izvuкао nož iz futrole na njegovom pojasu. Zamahnula je da probode grudi svoga oca.

Rod Steford je reagovao brzo. Odjednom se našao između njih. Uspeo je da uhvati Lizinu ruku. Stegao je čvrsto i ona ispusti nož iz ruke.

— Prokleta beštijo! — viknu Paseti. — Negovao sam guju u nedrima.

Liza još jednom preseče Steforda pogledom.

— Uradi to ili ćeš se pokajati, prokleta kukavico! — pro-sikta ona.

Steford uze nož i preseče užu kojim je Paseti bio vezan.

— Neću te ubiti, Paseti! — reče on. — Ali, gubi se odavde pre nego što se predomislim.

— Nećeš valjda da ga... — viknu devojka.

Međutim, Paseti je već bio stigao do konja.

— Bez rage! — naredi Steford.

Bandit se okrenuo. Bio je ljut kao ris, ali se i bojao.

— Zar hoćeš da me ostaviš bez konja ovde u divljini? — upita on. — I bez oružja, kućkin sine?

Steford podiže cev puške prema Pasetijevim grudima.

— To je ubistvo, ti prokleta kopile! — viknu vođa bande. — Bilo bi bolje da mi zariješ nož u grudi.

Traper je ćutao. Bila je to šansa koja se pružila Pasetiju. Pustio je uzde konja i počeo da trči što je brže mogao.

— Pucaj, do đavola! — viknu Liza.

Pokušala je da istrgne Stefordu pušku iz ruke. Ali on je odgurnuo i devojka pade na zemlju.

Kada je ustala, Paseti je već bio zamakao u zaklon iza stena

XXXV

Šejn ispruži noge ispred sebe. Upravo je bio ispričao šta se dogodilo. Čovek Sedme brigade, mister Smit, je ćutao.

Neko je kucao. Na vratima se pojavila ljupka glava kono-barice.

— Evo viskija koji ste poručili, džentlmeni — reče ona i osmehnu se. Stavila je i čaše na sto.

— U vaše zdravlje, am'gcl — nazdravi mister Smit. — U svakom slučaju vi ste rasturili Pasetijevu bandu.

— Ali, vođa bande mi je umakao — odvrati Šejn. — A i novac nisam pronašao.

Mister Smit odmahnu rukom.

— Vama to nije poznato, Šejne, Paseti je sada mrtav čovek. Neko drugi je obavio posao umesto vas.

— Rod Ste... mislim Forbert, zar ne? — upita Šejn.

Mister Smit odmahnu glavom.

— Ne, nije Steford, ili Forbert kako se zove. Ja sam poslao telegram i nadam se da ćemo ubrzo saznati. Jeste li radoznali, mister?

— Kažite, ser — promrmlja Zapadnjak.

— Jeste li već čuli za nekog čoveka koji se zove Robi Harper, Šejne?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Da — potvrdi on. — Čuveni lovac na ucenjene glave. On nikada nije doveo nekog živog bandita.

— Tačno, dragi moj — potvrdi mister Smit. — I ovog puta Robi Harper je doneo jednog mrtvog čoveka u Takson. Bio je to Paseti. Sedam dana posle vešanja nitkova iz njegove bande. Čudno je samo to što je Paseti imao polomljene prste na rukama. Kao da su ga Indijanci mučili.

— Ne, nisu Indijanci — promrmlja Zapadnjak. — To je uradio Rod Steford, mislim Forbert.

— U svakom slučaju, Robi Harper je naplatio osam hiljada dolara na koliko je bila ucenjena glava bandita Pasetija.

— A šta se dogodilo s tim đavolskim Rodom Forbertom i kćerkom Pasetija? — upita Zapadnjak.

Čovek Sedme brigade sleže ramenima.

— Ne znam — odvrati on. — Harper je tvrdio da je Paseti bio sam kada mu je ušao u trag.

— Sam i bez oružja — promrmlja Šejn. — Jer, samo je Steford imao pušku i nož kada su nestali sa Rinkon-ranča. Da bi se dokopao Stefordove puške, Paseti je morao da ubije traperu, a ja u to ne verujem. To je mogao uspeti jedino uz pomoć Lize. Ali, onda bi Harper našao i Lizu. A, šta je bilo s novcem?

— Paseti nije imao ni prebijene pare kod sebe. To tvrdi Robi Harper. A da li vi mislite da je Harper uzeo te dolare i negde ih sakrio, amígo?

— To bi se moglo i očekivati od jednog takvog nitkova, ser. Ali ja ne verujem da je bilo tako.

— Znači, vi mislite da su novac odneli Liza i Steford, mister Šejne?

Šejn klimnu glavom.

— Ne znam šta se to dogodilo gore u brdima — reče on. — Ali, Paseti se sigurno odvojio od njih. Možda se bojao da će ga Steford ubiti i zato je pobegao.

Tri dana kasnije mister Smit je pozvao Šejna.

— Stigao je odgovor, hombre! — doviknu on još dok je Šejn ulazio. — Sada znamo ko je taj Rod Steford, ili bolje da ga nazovemo njegovim pravim prezimenom Forbert, potiče iz jedne otmene i bogate porodice francuskog porekla. Oni su se već davno doselili u Ameriku, još u vreme rata za oslobođenje. Eto tako za početak, Šejne. Naš Rod Forbert je još od svoje najranije mladosti bio neka vrsta crne ovce u svom klanu. Neobično inteligentan i uporan, ali neobuzdan i pust. Studirao je u Kembriđu, u Engleskoj, i stekao titulu doktora filozofije. Zatim se vratio u Ameriku i postao profesor.

— Ovo što ste rekli, mister Smite, nije me mnogo iznenadilo. Imao sam priliku da čujem iz njegovih usta mnoge mudre izreke čuvenih ljudi.

— Pokušaću da vam ukratko kažem sve, mister Šejne. Taj momak je imao mnogo avantura sa pripadnicama lepšeg pola. Između ostalog, zaveo je suprugu rektora univerziteta. To ga umalo nije koštalo glave. Kocka i piće su odneli sav njegov novac. Mlada rektorova žena mu je verovala da će s njim krenuti u novi život! Međutim, prethodno su ispraznili rektorovu kasu. Novac, papiri od vrednosti i nakit. Ali, ne lezi vraže! Dok su praznili trezor iznenadio ih je rektor. Steford je munjevito zgrabio drveni nož za otvaranje pisama i njime zaparao grudi uvaženog profesora. Zatim je s njegovom ženom uhvatio maglu. Ali, nisu dospeli daleko. Dva dana kasnije su uhapšeni. Šta se dalje dogodilo sa ženom to ne znam. U svakom slučaju jedno je sigurno. Forbert je osuđen na deset godina robije. Međutim, time priča nije bila završena. Prilikom prelaska u jedan drugi zatvor Forbert je uspeo da pobegne. Uхватili su ga tek godinu dana kasnije. To se dogodilo u Nju Meksiku gde se Forbert bio preselio.

Šejn stavi pesnicu pred mister Smita.

— Poslali su ga na deset godina u Manangu, tako ovde piše — reče on. — Već sami znate šta to znači.

Mister Smit nabra obrve.

— Znam — reče on. — Ko to preživi treba mu podići spomenik.

— Slažem se — potvrdi Šejn. — Zaista su retki ljudi koji to prežive. A sada ima i Lizu i novac.

XXXVI

Dogodilo se to dve godine kasnije u Denveru.

Šejn je rešio jedan zamršen slučaj i nameravao je da se nekoliko dana odmori i provede vreme, uživajući u zadovoljstvu-ma koje život nudi. Ovaj grad je dušu dao za to. Pogotovu kockarnica Mek Fila u kojoj su se šetale devojke raskošnih oblina

Šejn uđe u prostranu trpezariju i osvrnu se unaokolo.

Odmah ga je ugledao. Nije moglo biti nikakve zabune. To je bio Rod!

Rod Steford! I on je odmah primetio Šejna. Niz njegove lice počele su da se slivaju graške znoja.

Rod je sedeo za jednim stolom za kockanje. Ispred njega se nalazila gomila žetona. Onih šesto hiljada dolara koje je Paseti opljačkao trebalo je da mu donesu sreću.

Šejn se još jednom osvrte na sve strane. U sali je bilo mnogo žena, ali nijedna nije ličila na Lizu. Njegovo oštro oko bi je ipak primetilo. Znači, nema je ovde!

Okrenuo se prema Stefordu koji je sada već bio pokupio žetone ispred sebe. Ustao je.

Ostali kockari su gundali. Izgleda da je Steford dobio pozamašnu sumu novca i očekivali su da im pruži priliku za revanš.

Pored Šejna nalazio se neki čovek koji se bio naslonio na zid. Na njegovim grudima sijala je metalna zvezda. Pokušao je da zažri Šejna. Očito je hteo da razjasni nešto sa Stefordom.

— Ne — promrmlja Zapadnjak. — To kopile je moja mušterija.

Za tren oka Steford je nekud nestao. Zapadnjak je u čudu trljao čelo rukom. Prišao je stolu gde se Rod kockao. Ne, nema ga. Kao da je u zemlju propao.

— Sto mu gromova, pa ja tako nešto nisam doživeo — viknu jedan od igrača za stolom. — Mister Meters mi je pokupio više od tri hiljade dolara, a zatim je odjednom nestao. Kao da ga je zemlja progutala.

— Izvinite, mister — obrati mu se Šejn. — Da li ste vi sigurni da je to bio mister Meters?

— Neka ga đavo nosi — odvrati čovek ljutito. — To je bio on. Odavno ga nisam video. A, eto, sada...

— A, znate li gde je odseo? — prekide ga Šejn.

— Hotel „Placa“, najskuplji u gradu. Kako i ne bi kad ga hoće karta!

Šejn se još jednom osvrnuo na sve strane. Liza se zaista nije nalazila u sali.

„Placa” je bio najveći i najotmeniji hotel u gradu. Ko tamo stanuje taj mora dobro da odreši kesu.

Šejnu su dosta teško odali tajnu u kom apartmanu se nalazi mister Meters.

— Ne ustručavajte se — odmahnu Zapadnjak rukom. — Mister Meters je moj stari prijatelj. Nemojte mu javljati da dolazim. Hoću da ga iznenadim. A, da vas pitam, da li je i ledi tamo gore?

— Misis Meters je izašla — reče čovek na recepciji. — Ali, ako treba...

— Ne treba — odvrati Šejn brzo.

Šejn pokuca na vrata.

— Ulazi! — začuo je Stefordov glas. — Otvoreno je, Šejne. I, ja sam već nestrpljiv što te tako dugo nema.

Šejn gurnu vrata.

Cev revolvera bila je već uperena u njegove grudi.

Steford je stajao na svega tri koraka od njega.

— Ulazi unutra, šerife! — viknu Rod Steford. — I zatvori vrata za sobom, prijatelju. Ne želim da pravimo gužvu ovde u hotelu dok te budem slao na onaj svet. Razumeš li me, amigo? Ovo je otmen hotel.

Šejn zatvori vrata za sobom.

— Odakle ti tako opasna pucaljka, prijatelju? — upita Šejn. — Nikad ranije nisam video nešto slično u tvojoj ruči.

— Izmenio sam se, amigo. Ti još uvek misliš da sam ja Rod Steford, zar ne? Taj čovek više ne postoji!

— Sve mi je poznato — reče Šejn. — Pročitao sam te još od prvog trenutka kada sam te sreo. A mislim da si i ti odmah shvatio da ja nisam neki naivko i da si se đavolski opasno čuvao.

— Pogodio si u srce, prijatelju — priznao je Steford. — Tamo gde golubovi odlete, stići će novi.

— Rekoše mi na recepciji da je gospođa izašla. Da li si se oženio s njom, Rode? — upita Šejn i osmehnu se radoznalo.

Rod Steford se namršti.

— Ta devojka je sada moja žena, Šejne. Prošla je kroz mnoge muške ruke, ali ja je volim, jer je lepa. Navikao sam se na to da bude pored mene. Međutim, to je otrovna lepotica i moram biti oprezan. Nagovarala me je da ubijem Pasetija. Ali, ja nisam pristao. Znam da si ti verovatno čačkao po mojoj prošlosti. Ali, ja nisam kriv, Šejne. Jeste, mora se priznati, bio sam pust i neobuzdan, ali nisam ubica. Tu i tamo sam varao na kartama, ali to je život. Ne može sve da teče kao po loju.

Šejn se osmehnu.

— Najzad smo se ipak negde sreli, mister Steforde — reče on. — Kažite mi neku od misli velikih ljudi koja će odgovarati ovom trenutku i onda ćemo završiti razgovor, mister Forbertel!

— Nemoj da obilaziš oko glavne stvari kao mačak oko vrele kaše, Šejne. Znam na šta misliš.

— Ti i ona verovatno biste završili u zatvoru zbog pljačke ukrađenog novca. A, zašto ne najuriš tu opasnu ženu, Rode.

Upoznao sam te i mislim da si u duši dobar čovek. Stvarno je vreme da se opametiš! Nisi više tako mlad.

— Volim je, Šejne — promrmlja Steford tiho. — Volim je. Da li možeš to da shvatiš, momče? — upita on. Bacio je revolver na sto. Zapadnjak se iscrpi.

— Bojim se da ćete ti i ona morati da položite neke račune. Rode!

— K R A J —

Nastavak pustolovina
popularnih junaka
iz serije
patuljci
u novoj igri

SVET ČUDESA

Potražite kod vašeg prodavca novina album i samolepljive
sličice nagradne igre SVET ČUDESA !

GLAVNA NAGRADA JE AUTOMOBIL GOLF DIZEL !

Između ostalog, u nagradnom fondu su i kolor televizori,
kompjuteri, putovanja u Rim i bicikli !

Očekuje vas 1001 vredna nagrada !

Standard

STANDARD
Proizvođač kožne galanterije
iz Novog Sada,
poklanja vam 100
đačkih torbi sa likovima iz
SVETA ČUDESA.

VOJVODINATOURS

VOJVODINATOURS
Turistička agencija
iz Novog Sada obezbeđuje
desetodnevni smeštaj
za 3 osobe u porodičnom
apartmanu na moru.